

POLAND GREECE ROMANIA TURKEY LITHUANIA

MEDIEVAL ERA EVOLVE TODAY

Seria a IV-a * An 3 * Nr. 7 * Septembrie - decembrie 2014

ARMONII

REVISTĂ FONDATĂ ÎN ANUL 2001

de prof. † Carmencita CULIȚĂ și prof. Ion Gr. CHERCIU
la Liceul de Muzică și Arte Plastice „Gheorghe Tattarescu”

F O C Ș A N I

PUBLICAȚIE ȘCOLARĂ EDITATĂ DE

LICEUL DE ARTĂ „GHEORGHE TATTARESCU” - FOCȘANI

ȘI

ASOCIAȚIA CULTURALĂ A ELEVILOR ARTIȘTI „MILCOVIA” - FOCȘANI

Seria a IV-a, an III, nr. 7, septembrie-decembrie 2014

CONSILIUL DIRECTOR

Prof. Diana TĂICUȚU
Prof. dr. Răzvan SĂCRIERU
Prof. Laura DUMITRU
Prof. Viorica-Jeni DRĂCEA

Prof. Ramona GĂINĂ
Prof. Luciana RONCEA
Prof. Ioan VAIDA
Preot-prof. Valeriu TUFARU

COLEGIUL DE REDACȚIE

Prof. Ion Gr. CHERCIU (*coordonator*)
prof. Marius-Ionuț CATANĂ (*redactor șef*)
prof. Ștefan DUMITRU (*secretar general de redacție*)

Ionuț-Alexandru BARĂU (XI A)
Gianina-Alina BRATU (X C)
Mara DUMITRACHE (XI C)

Sorina-Adelina FĂNUȚĂ (X C)
Gabriela GIURGEA (X C)
Diana POHRIB (X B)

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Liceul de Artă „Gh. Tattarescu” – Focșani, Str. Alecu Sihleanu, Nr. 6

Tel. / fax: 0237-238574 Email artevn6@yahoo.com www. artevn.licee.edu.ro/

ISSN 2246 – 9400 * ISSN-L 2246 - 9400

S-a spus, pe bună dreptate, că românul s-a născut poet...

Pare că azi românul s-a renăscut... jurnalist - văzând, ascultând, citind, scriind!

Vine febra electorală. Toată viața - o neobosită și aprigă alegere!...

Măcar de-am învăța să ne votăm idealurile spre care să tindem...

...Răspunderea iuridică și de specialitate din paginile următoare aparține autorilor.

TOAMNA ȘI IARNA ... - ÎN GAME NONVIVALDIENE...

...,Zâna melopeelor” ne-a chemat iarăși la școală... „Spaima florilor” și a notelor a început să bată zilnic pe la uși. „Doamna Cucurbitaceelor” caută de zor prin „dovlecii” noștri fructele învățaturii...

Multora le pare că „niciodată toamna nu fu mai frumoasă”: pentru că, după o primăvară înfierbântată de alegerile europarlamentare, vine și toamna „vrajbei noastre”, cu fierbințeala tur-returului alegerilor prezidențiale. La solstițiul de iarnă președintele ales va depune jurământul de credință în fața aleșilor neamului. Ce frenezie, câtă solemnitate, câtă gălăgie pro și contra!...

...Și, de asemenea, câtă nehotărâre social-politică (precum în atmosfera meteorologică de moină bacoviană: „Și toamna, și iarna / Coboar-amândouă; / Și plouă, și ninge - / Și ninge, și plouă.”)! Ce de amestecuri pleonastice în comportamente și în atitudini!

Mulți vor mai degrabă să conducă decât să înfăptuiască. Ciolanul dolofan tinde să devină siglă și, poate, ne trezim că-l vor cârpi și pe steag.

Structura acestui an școlar a fost stabilită: vom învăța și de Bobotează cum nici pe vremea lui Dej nu s-a întâmplat. Manualele școlare nu-s gata toate, iar cele care se retransmit gratuit sunt

deja făcute ferfeniță (și nu chiar din cauza cititului din mare pasiune!).

Școli noi n-au prea fost înălțate, iar cele vechi n-au prea fost înnoite. Ateliere pentru școli de arte și meserii n-au prea fost amenajate. (Și, după cum s-a zis de persoane avizate, că nu prea avem chelneri, se pune întrebarea: unde învață să ducă viitorii chelneri pe brațe stivele de farfurii și tăvile cu pahare ori cești?!)

Dascălii au primit promisiuni că își vor... primi drepturile bănești furate de alte guverne... Ce veselie, ce înfăptuire de dreptate!

Comédia e mare: „Te uită cum ninge decembrie... / Nu râde... citește nainte...” că semestrul întâi se întinde până pe-aproape de miezul Câșlegilor. Dar cine mai citește, în epoca internetului, altceva în afara unor mesaje agramate?

Te uită cum, plouă, septembrie; te uită cum cade bruma (ori chiar timpuriul omăt!), octombrie; privește moina și... Zboina, în noiembrie. Că, oricum, decembrie vine cu vreun cod galben sau roșu, în ritmuri de zurgălăi...

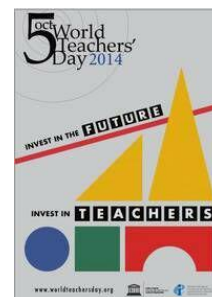
...Și timpul zboară: „Vezi? Rândunelele se duc...” Poate, la anul, „liliacul va-nflori!...

REDACTIA

5 OCTOMBRIE: ZIUA MONDIALĂ A EDUCATORILOR

JOURNÉE MONDIALE DES ENSEIGNANTS / WORLD TEACHERS' DAY

ZIUA MONDIALĂ A EDUCATORILOR este sărbătorită în lume, în peste 200 de țări, la 5 octombrie.

După cum sugerează bannerul și sigla UNESCO, în acest an deviza acestei manifestări sintetizează unul dintre marile adevăruri ale lumii contemporane privind rolul educatorului în lume: **„Investește în viitor - investește în profesori!”**

Dacă la nivelul UNESCO, organizație de specialitate a ONU, se recunoaște că rolul educatorului în societate trebuie să sporească în întreaga lume, dat fiind determinarea sa în configurarea viitorului fiecărui stat al lumii, în condițiile lui concret-istorice.

Condiția educatorului trebuie privită bivalent: *status-ul social-profesional al educatorului* și, respectiv, al *elevului de azi* și al *adultului de mâine*. De aici, rezultă numeroase atribuții și răspunderi ale educatorului, indiferent de cadrul în care sistemele educaționale sunt structurate și acționează.

Aniversăm, la *5 octombrie a.c.*, două decenii de când a fost proclamată **ZIUA MONDIALĂ A EDUCATORILOR**, ca efect aplicării documentului *„Recomandarea UNESCO / ILO privind statutul profesorilor”*, adoptat în 1966. Proclamarea ei a marcat largă recunoaștere a necesității sale în plan global.

Totodată, *5 octombrie* serbează și aplicarea documentului *„Recomandări privind învățământul superior”*, în anul 1997.

Problemele educației mondiale sunt complexe și greu de rezolvat până și în primele două decenii ale actualului mileniu: deficitul de cadre didactice (mai grav, la nivelul educației primare!); calitatea necorespunzătoare a procesului de învățământ (din motive ale condițiilor materiale școlare precare, pregătirea de specialitate insuficientă a unor educatori - fie că n-au avut posibilitățile de pregătire acceptabile, fie că nu s-au străduit să le utilizeze optim măcar pe cele de care au dispus, totuși); condițiile grele de

viață și de securitate a vieții și a muncii în foarte multe locuri și instituții de învățământ din lume; respectul precar și slaba considerație a autorităților, a părinților și chiar a publicului; lipsa perspectivelor de integrare a elevilor în procesul muncii în domenii și în specialități necesare locului de viață în care domiciliază; implicarea insuficientă a familiilor în procesul educativ, ca parteneri de bază ai școlii etc.

Criza economică pe plan mondial afectează în felurite moduri sistemele de educație din oricare țară. De aceea, acțiunea educatorilor de a-i diminua efectele capătă o importanță sporită, conștientă, dinamică.

ZIUA MONDIALĂ A EDUCATORILOR este un prilej de omagiere a educatorilor și a personalului auxiliar, pe plan mondial, recunoscându-se în mod direct sau implicit rolul educatorilor în propășirea societății, în stabilizarea și în reconfigurarea economico-socială, intelectual-culturală, științifică, tehnică, artistică, moral-civică etc. În sfârșit, Federația Globală a *Uniunii Sindicatelor Cadrelor Didactice „Education International”* a lansat, o campanie, la 5 octombrie 1994, de recunoaștere și de promovare a meritelor educatorilor, cât și a aportului lor la derularea fenomenului educativ în lume; de aceea s-a recunoscut și necesitatea ca data de 5 octombrie să fie sărbătorită pe plan mondial și să se insiste ca fiecare stat să respecte principiile celor două recomandări și să le aplice în activitatea curentă. Este esențial ca profesorii să frecventeze cursuri suplimentare de pregătire instituționalizate prin politica educațională promovată de fiecare stat, care să releve și diferențele culturale; în acest scop, este esențială cooperarea între instituțiile de învățământ, guvern, organizațiile educatorilor, ONG-uri, mass-media etc.

E bine că în România serbăm și **ZIUA MONDIALĂ A EDUCATORILOR**; dar nu trebuie să uităm sensul și bogăția **„ZILEI ÎNVĂȚĂTORULUI”**...

2 ȘI 16 NOIEMBRIE - ALEGERI PREZIDENTIALE:**NOUĂ SPERANȚĂ – ÎNTRE SPECTACOL, VACARM, IROSIRE DE ENERGII...**

După agitația națională a vârstelor majore chemate la alegerile euro-parlamentare din luna mai a.c. urmează noi descătușări de energii, în analize, în adunări, în voturi...

Evenimentul electoral este major și neobișnuit: și românii sunt chemați să-și aleagă pe cei mai buni dintre ei capabili și vrednici să-i reprezinte în forurile europene, printre ceilalți capabili, vrednici europarlamentari...

Alegerea nu este simplă și nici ușoară; dintr-odată, ne-am trezit iarăși sfârtecați de două direcții antagonice: *România între Orient și Occident*. Care este direcția cea mai bună, după ce înaintașii noștri și-au mai pus această întrebare de mai multe ori? Ce avem și ce am putea avea noi comun cu unii și cu alții? Iar dacă avem, cum avem, cât avem cum facem ca celor orientale și occidentale să le dăm straie și valențe românești? Cum echilibrăm rădăcinile geto-dace cu valorile europenismului în toată istoria continentală din antichitate și până astăzi, ortodoxismul și catolicismul, tihna și vibrația cugetătoare orientală cu râvna energetică occidentală?...

Cum facem să nu uităm marile contribuții românești la sporirea patrimoniului european și extraeuropean, pe plan istoric, științific, tehnic, cultural, diplomatic, sportiv etc.

Dar unde este România, ea cu ea însăși? A nu se uita că, de-a lungul unei istorii potrivnice, diriguitorii neamului nostru a trebuit să fie cu alții, ca să le fie alor lor bine. Era diplomație sau era slugărnicie? Se poate argumenta fiecare dintre cele două ipostaze și fiecare își poate susține temeinicia uneia dintre ipostaze.

La noi, evenimentele electorale seamănă cu felurite întâmplări satești în care toată suflarea localității este chemată să comenteze (cum se pricepe ea mai bine!) faptele. Pașiunea trăirilor, implicarea și interesul eco-

nomice ori politico-partinice, motivarea sau teribilismul, graba sau aplecarea spre stări anarhice etc. deturneză argumentele, încețoșează dezbaterile, deturneză concluziile.

A alege președintele țării noastre este nu numai un act electoral firesc (exprimat printr-un vot universal, direct, unic, secret, în deplină cunoștință cauză de cetățenii cu drepturi electorale), ci un eveniment civic și patriotic de mare încărcătură.

Candidații la președinția României sunt mulți. Fiecare dintre ei reprezintă un partid și exprimă, în esență ideologia acestuia; rămâne de văzut cum fiecare o și acordă cu glasul și cu spiritul popular, cu prezentul istoric și cu viitorul mai mult sau mai puțin îndepărtat, cu ispitele de moment și cu fapte meschine etc.

Președintele trebuie să fie un „punct culminant” al românului ideal. Indiferent de vârstă și de sex, președintele trebuie să fie un *făt-frumos* de la care au fugit toate păcatele omenești și el adună toate luminile care trebuie să strălucească pe ființa *primului român al țării*.

Un licean care și-a serbat majoratul trece, în acest an, și prin emoțiile electorale. Maturitatea în gândire și în trăire trebuie să-l ajute din plin. Luciditatea și emotivitatea trebuie să-l sprijine în alegerea dreptei balanțe, astfel încât să nu transforme cabina de vot într-un colț zglobiu de discotecă.

Liceanul aflat la primul vot prezidențial trebuie să știe că președintele la care a contribuit prin votul său își va exercita mandatul pe finalul studiilor sale de liceu și pe o bună parte din studiile lui universitare.

A învăța să alegi este o lecție de civism și, respectiv, de viață. Cei mai tineri alegători își vor alege astfel integrarea în *agora* și vor dovedi că au învățat să fie buni cetățeni...

Prof. Ioana CONSTANTINESCU

**PROIECTUL MULTILATERAL COMENIUS
„MEDIEVAL ERA EVOLVES TODAY”, 2013-2015**

EDUCAȚIE - INTERCULTURALITATE – EUROPENISM (IV)

Recent, profesori și elevi ai *Liceului de Artă „Gheorghe Tattarescu”, Focșani* au parcurs etapa a IV-a *Proiectul Multilateral „Comenius”* în localitatea **Mersin** din **Turcia**.

Mersin este un oraș de peste un million de locuitori, situat în sud-estul acestei țări, pe litoralul nordic al Mării Mediterane.

orașul **Mersin**, la școala parteneră, integrată în proiect, **Mersin Toroslar – Atatürk Ortaokulu**, are loc după întâlnirile de lucru pe care pe care le-am avut în: *Focșani*, *Krakovia* (Polonia), *Heraklion* (Grecia).

După tema de lucru din Heraklion („*Steme medievale*”), și la școala din **Mersin** a fost o săptămână de lucru și de instrucție intensă, pe ateliere.

MERSIN TOROSLAR ATATÜRK İLKOKULU

Grupul coordonat de doamna profesoară *Ioana Constantinescu* a fost alcătuit din domnii profesori *Ionela Bratu*, *Mariana Dascălu*, *Ion Gr. Cherciu* și elevele *Ana Rusu* și *Nihal (Sinem) Kavuncu*.

Reamintim că acest proiect a debutat în *decembrie 2013*, în *Focșani*, la *Liceul de Artă „Gheorghe Tattarescu” - Focșani*, unde au venit dascăli și elevi din *Grecia*, *Lituania*, *Polonia*, *Turcia*. Date fiind tulburările politico-militare din Siria, țara vecină, participanții greci și-au declinat participarea la activitățile din Mersin.

Deplasarea profesorilor și a elevilor vrânceni în

HOŞGELDİNİZ! / BINE AȚI VENIT!
Clipe emoționante de întâmpinare...

În sala de festivități a școlii, participanții au admirat un mic *program artistic de bun-venit*, oferit de elevii preșcolari, continuat cu vernisarea unei *expoziții cu obiecte tradiționale cu specific local* legate de străvechi ocupații, corespondente cu cele existente și în spațiile geografice de unde au venit oaspeții.

A urmat vizitarea școlii.

În cadrul atelierului de lucru, profesorii au definitivat desfășurătorul programului cultural-artistic realizat de dascălii și elevii de la școala-gazdă și de elevii și dascălii oaspeți.

La spectacol - desfășurat într-una dintre cele mai mari săli de spectacol din *Mersin* - oaspeții au fost salutați de primarul orașului, care a subliniat valoarea instructiv-educativă a schimburilor de experiență pe teme culturale, instructiv-educative, de cunoaștere și de valorificare a valorilor tradițional-naționale existente în fiecare țară.

SALUTUL DOMNULUI PRIMAR AL ORAȘULUI MERSIN

De relevat este faptul că în acel cadru vrâncenii au prezentat un film de scurt metraj cu tema „*Nuntă tradițională vrânceană*”, realizat de profesori și de elevi din liceul nostru.

„NUNTĂ VRÂNCEANĂ” PE SCENA DIN... MERSIN

De fapt, la scenă deschisă au fost aplaudate toate realizările cultural-artistice prezentate de reprezentanții celor patru țări participante.

MOMENTE DIN SPECTACOL...

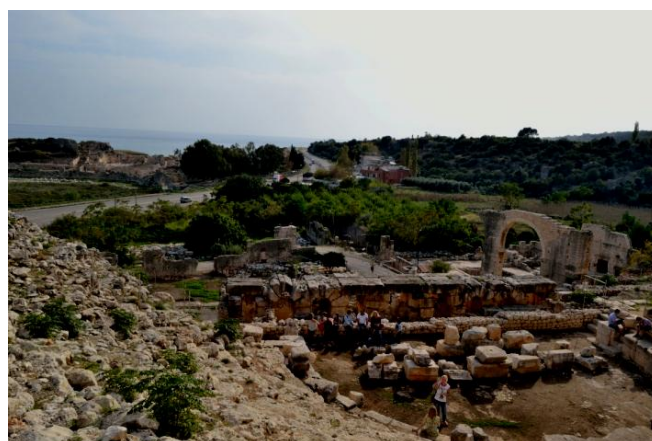
A doua zi a fost rezervată integral efectuării unor *excursii* în **Mersin** și în jurul acestuia: la *Muzeul de Arheologie*, la *ruinele unor celebre cetăți* din antichitate și, mai târziu, din epoca feudală: *Soli (Soloï - Pompeipolis Örenyeri)*, *Kanlı Divane (Kanytelleis - Kanlıdivane Örenyeri)*, *Ayaş (Elaiussa-Sebaste Örenyeri)*, *Kiz Kalesi (Korykos-Kizkalesi Örenyeri)*, *Cennet-Cehennem Obrugu*, *Narli Kuyu...*, cât și la *Muzeul Mustafa Kemal Atatürk*, supranumit și astăzi de poporul turc „părintele patriei”.

LA MUZEUL DE ARHEOLOGIE

KANLI DIVANE
(KANYTELLEIS - KANLIDIVANE ÖRENYERI)

AYAŞ (ELAIUSSA-SEBASTE ÖRENYERI)

Umblând pe urmele marelui Alexandru Macedon, ale vestițiilor sultani și ale „Părintelui Patriei”, am înțeles mai bine istoria din țara prietenilor noștri.

În programul zilei a fost inclusă și o *masă tradițională turcească*, pe malul Mării Mediterane, urmată de o *plimbare pe plaja* din preajma hotelului...

LA MUZEUL „MUSTAFA KEMAL ATATÜRK”

PE MALUL MEDITERANEI...

Ziua a treia a fost dominată de emoțiile *programului cultural-artistic*, desfășurat la școală, dedicat

Zilei Naționale a Turciei (29 octombrie) – prilej de exprimare a civismului și a patriotismului.

IPOSTAZE DE LA SERBAREA DEDICATĂ ZILEI NAȚIONALE A TURCIEI

A urmat o activitate inedită în atelierul-școală destinat lecțiilor de desen, unde gazdele și oaspeții s-au întrecut în realizarea unor lucrări de pictură prin tehnica *ebru*. Seara s-a încheiat cu *cină tradițională*, într-o atmosferă prietenească.

A patra și a cincea zi au fost rezervate unei ex-

cursii de studii în *Kapadokia* - „țara cailor frumoși”, adevărată „insulă” a primelor secole de creștinism de-acum un mileniu și jumătate în urmă.

Am trecut prin *Kaymakli, Ürgüp, Göreme, Uçhisar, Dervent Vadisi, Paşabağlari, Avanos*. Am admirat și ne-am recules la obiective turistice cuprin-

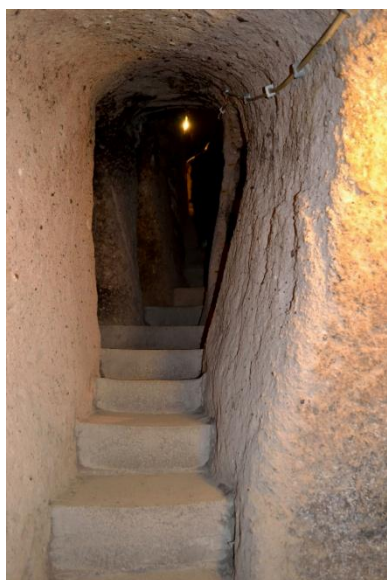
PROIECT EUROPEAN...

se în patrimoniul universal al valorilor protejate de UNESCO (*Orașul Subpământean Kaymakli*). În orașul *Avanos* am făcut o scurtă inițiere în arta ceramicii, apoi am admirat expoziția de ceramică realizată

de acest atelier. În drum spre hotelul „*Dinler*” din *Urgup*, am vizitat și am admirat o renumită expoziție de vinuri capadociene.

Seara - o molcomă ploaie de toamnă...

PREUMBLARE PRIN KAPADOKIA

Pe urmele străvechilor creștini, prin grotle „ORAȘULUI SUBPĂMÂNTEAN” KAYMAKLI...

AVANOS: INIȚIERE ÎN ARTA CERAMICII LOCALE

URGUP – „ARTĂ” GEOGRAFICĂ: Privire generală * Extaz... * „Tata, mama și fiul”

PROIECT EUROPEAN...

A doua zi, lângă **Urgup** (renumit prin stâncile întruchipând între altele și grupul „*Tatăl, mama și fiul*”) ne-am odihnit privirile peste ineditul locului. Lângă orașul **Dervent Vadisi** (cunoscut prin „*Valea Imaginației*”, între alte stânci erodate fiind și cele „*Trei Grații*”) am poposit printre „sculpturile” unice în lume care ne aprind închipuirile; ne-am trudit să găsim denumiri poetice inspirate. Orașul **Paşabağlari**

ne-a „întâmpinat” cu celebrele **Hornuri ale Zânelor** – locuri modelate în stâncă de agenții naturali, ca „motiv” pentru vechi pedepse aduse muritorilor...). Orașul **Göreme**, cu **Muzeul în Aer Liber** (având *biserici medievale subpământene în tuf* - adevărat „leagăn” al ortodoxiei de la începuturi) ne-a dus înapoi, în timpuri aproape... imemoriale.

DERVENT VADISI: „VALEA IMAGINAȚIEI”...

PAŞABAĞLARI: „HORNURILE ZÂNELOR”

GÖREME: „MUZEUL ÎN AER LIBER” (STRĂVECHI BISERICI ÎN GROTE DE TUF)

Curcubeu... pe Valea Pinguinilor

În atelierul de prelucrare a onixului...

PROIECT EUROPEAN...

Am admirat *Valea Porumbeilor* - sugestiv simbol al libertății... La *El Sanatları Merkezi* am înțeles dificultatea artistică a muncii de prelucrare a onixului și bijuteriile realizate din acest material prețios...

Ne-am întors la **Mersin**: era seara de plecare... Dascăli și elevi din țările participante la proiect s-au întreținut într-o atmosferă prietenească. Ne-am luat bun-rămas cu gândul la întâlnirea din **Lituania**.

DIN CLEPSIDRA CU AMINTIRI...

Bulgaria: omăt în octombrie

Peste Bosfor, spre Asia Mică

Bun venit... muzical

Tradiții...

La întoarcere, am poposit iarăși la *Istanbul*, în două jumătăți de zi, răstimp în care am avut răgazul de a vizita palatul sultanilor (*Topkapî*), *Catedrala-Muzeu „Sfânta Sofia”*, *Moscheea Albastră*, *Bazarul*.

... În drumul spre casă, n-am mai găsit zăpadă în munții Bulgariei, prin zona *Stara Zagora* – semn că iernii nu-i venise încă vremea.

Pagina web (încărcată pe platforma *E-twinning* a Comisiei Europene) adaugă și de această dată

ipostaze esențiale ale evenimentelor instructiv-educative ale fiecărei delegații integrate în proiect.

În *jurnalul activităților desfășurate* pe parcursul proiectului am consemnat și activitățile desfășurate în această călătorie de documentare la *Mersin*.

Subliniem că ne-am bucurat de sprijinul Inspectoratului Școlar Județean Vrancea și de cel al conducerii liceului, cărora le aducem mulțumiri.

Reîntâlnire: *Lituania*, mai 2015...

Pe teme caragieliene**ÎNVĂȚĂMÂNTUL NOSTRU****- ÎNTRE „URGENT”, „PEDAGOG DE ȘCOALĂ NOUĂ” ȘI „DASCĂL PROST”...**

...Într-un învățământ românesc deficitar și prin instrucție, și prin educație (ca efect al „pachetului” de legi asumate, deci, netrecute prin dezbateri publice!) avem tot mai multe sărbători ale acestuia: 5 Iunie: *Ziua Învățătorului*; 30 Iunie: *Ziua Învățătorului*; 5 Octombrie: *Ziua Mondială a Educatorilor (Journée Mondiale Des Enseignants / World Teachers' Day etc...*

Unde se regăsesc în el societatea, guvernării, autoritățile naționale și locale, societatea civilă, familiile, bugetul, instituțiile de învățământ, slujitorii lor?...

Ne-ar putea oferi publicistica lui I. L. Caragiale un răspuns? Câteva articole...

Perenitatea creației sale rezidă în justetea observațiilor general-valabile în care și vremurile noastre se regăsesc din plin pe multe dintre coordonate și situații...

Tema instrucției și educației copiilor în familie, în școală și în societate ocupă un loc foarte important în jurnalismul lui I. L. Caragiale.

Autorul o abordează din perspectiva experienței pe care a dobândit-o în aceste domenii: ca elev (la Ploești și la București), de familist (ca fiu, frate, soț, părinte), ca dascăl (ca revizor școlar în județele Suceava și Neamț, apoi în Argeș și Vâlcea), ca meditator și ca publicist. Cunoștea bine problemele învățământului și ale educației din vremea sa.

De aceea reflectarea acestei problematice este obiectivă, nuanțată, într-o tehnică publicistică diversă, atractivă, nuanțată, memorabilă.

În revista „Moftul român”¹, rubrica „Școala română” prin textul *Inspețiune* a inaugurat un serial dedicat școlii. Apoi, titlul serialului a fost concentrat în textul „Un pedagog de școală nouă”, o schiță pe patru secvențe: „1. Conferință”; „2. O inspețiune”; „3. Ajunul examenelor”; „4. Examenul anual”.

Personajul Mariu Chicoș Rostogan, „distinsul pedagog absolut”, se pare că amintește de un dascăl al autorului din vremea școlii ploieștene. Toate secvențele relevă profilul dascălului, caracterizat prin limbajul ardelean „rostogonizat” și prin atitudini comportamentale între care: incultura, infatuarea, superficialitatea, favoritismul, slugărnicia etc. „Conferința”, „inspețiunea”, examenele oferă ipostaze ale ridicolului ce guvernează instrucția și educația în fa-

milie și în școală. Între esență și aparențe se interpun falsul moral și spiritul de suficiență care definesc desconsiderarea actului instructiv-educativ din familie, din școală și din societate.

În schița *Urgent...*², autorul ironizează raporturile dintre forurile administrative și școli. Chiar și asigurarea unor condiții materiale minime este îndelung tergiversată, paradoxal, sub indicativul „urgent” care devine, în cele din urmă, tardiv! Corespondența oficială anevoioasă dintre primărie și școală, amintind și de „telegrame” (unde părțile se împacă), ține locul inacțiunii și al neimplicării de ordin gospodăresc.

Notițe critice. [*Școala și familia*]³, este un comentariu privind corespondențele dintre școală și familie, percepute ca părți egale în sistemul educativ.

Relațiile dintre cele două instituții le înțelege și le interpretează prin procedeul paralelei, din perspectiva complementarității. Subliniază eforturile statului pentru modernizarea învățământului. Este relevată și condiția dascălului român valoros, pe care o privește cu adâncă înțelegere și obiectivitate. Eșecurile în educația din familie și din școală sunt încadrate în cauzalitățile contextului social-economic și cultural în care se produc și se manifestă.

*La 10 Mai / D-l Goe*⁴ abordează tema educației în familie. Personajul este un preadolescent din provincie, călăuzit spre Capitală de „cele trei zeițe” (*mamița, mam' mare, Tanti Mița*). Discrepanța dintre realitate și aparență pornește din titlu: *D-l Goe* este „tână-

rul *Goe*", care își dă aere de adult („așa țin bărbații biletul”; „șade în coridorul vagonului cu bărbații”), dar are nevoie de supraveghere și încă așteaptă alinări. Ridicolul rezultă din discrepanțele dintre aparență și esență: *domnul în costum de marină* este... *un copil obraznic*, iar impertinența se relevă în teme „lingvistice” și prin comportament.

El se aseamănă cu bucureșteanul *Ionel Popescu* din *Vizită...*⁵; este un „copilaș foarte drăguț, de vreme opt anișori”. Dar aparențele înșeală și aici fiindcă „maiorul de roșiori” transformă casa într-un „teatru de lupte”. *Goe* (fără nume patronimic) este un diminutiv ironic; el este un personaj-pereche cu *Ionel Popescu*, precum cuplurile Lache - Mache, Ghiță Nițescu - Niță Ghițescu, Farfuridi-Brânzovenescu etc. O simplă „vizită” îi deschide naratorului ușile unui univers educativ din mediul familial unde antiteza între intențiile educative pozitive și rezultatele concrete creează satirizarea procesului educativ concentrat în gestul turnării dulceții în șoșoni...

*Dascăl prost*⁶ ironizează masca falsă a unui a unui profesor care dă impresia de severitate și intransigență. Aflat în finalul carierei, este silit de condițiile vitrege de exercitare a profesiei încă să se lupte cu „lanțul slăbiciunilor”. Independența profesională a dascălului se confruntă cu avalanșa de persuasiuni ale unor parlamentari, amici, „puicuțe”. Bilețelele și misivele capătă valențe expresive în funcție de „andrisanții” lor și autorul le surprinde ironic status-ul social. Comportamentul lor este... oximoronic: una spun și fac exact contrariul. În traficul său de influență, senatorul relevă necesitatea ca „noi, românii să încetăm odată cu nenorocita sistemă a favoritismului, a îngăduielii, a hatârului”; amicul N. N. îi sugerează să parvină, să „ia seama, în interesul” său; iar „puicuța” intervine pe lângă „cocoșelul moțat” să-l promoveze pe fiul Miței Popescu... Autorului, aflat în postura de a interveni pe lângă „dascăl prost”, i se oferă spre lectură „un vraf de scrisori” cu asemenea rugăminți; așa că el își formulează „intervenția” extrăgând ironic citate din ele. „Pedantul” este „prost” fiindcă pare să nu înțeleagă șansele parvenirii.

În *Premiul întâi. O reminiscență din tinerețele pedagogului*⁷, Tiberiu Bumbăș, este corespondentul lui Mariu Chicoș Rostovan. Condiția dascălului umil este reflectată prin efervescența promovării și premiării de la finalul anului școlar. Paradoxal, concurența între cei doi elevi se rezolvă, timp de trei ani, prin meritocrație: ia premiul întâi fiul văduvei și nu al moșierului Mandache Ionescu, chiar dacă instituto-

rul se îndrăgostise de mama lui Artur Ionescu. Tiberiu Bumbăș este bruscat de mama dezamăgită că fiul său n-a luat premiul întâi nici a patra oară. Răsturnarea acestei situații se face însă prin amenințarea dascălului cu mutarea în altă parte. De aceea, el renunță la principiile pedagogice și îi acordă lui Artur cele „trei firtale”; cariera și moralitatea devin disjuncte...

*Bacalaureat*⁸ abordează problematica maturizării adolescentului prin acest important examen al pregătirii școlare. Naratorul este implicat și aici în rezolvarea unei dificultăți în promovarea școlară; el este solicitat de „madam Caliopei Georgescu” să intervină pe lângă profesorul de filosofie ca să-l sprijine pe fiul ei, Ovidiu, care, „după ce a biruit toate obiectele, s-a înțepenit la Morală”. „Biruința” unor „obiecte” este, ca și în alte ocazii, o dificultate în școala românească. Numele celor trei frați sunt alese, prin aluzie literară cu vădite conotații ironice, după celebrii poeți latini: Virgiliu, Horațiu și Ovidiu. Cariera dreptului pe care vor s-o îmbrățișeze acești Georgescu este departe de poezie și, cu atât mai mult, departe de resursele de care dispun; de aceea, *Morală* (ca obiect de studiu) este o piedică în raport cu *Morală* pe care ar trebui s-o slujească în viitoarea carieră juridică. Fiecare, la vremea lui „s-a înțepenit la Morală”; tatăl lor nu s-a implicat nici în „bacaloriatul”, nici în „admiterea” la facultate a celor doi mai mari (reproșul matern sugerează indiferența lui Georgescu față de copii și nu corectitudinea sa de „om cu greutate”). Ei alcătuiesc o tripletă în care vârsta lor este într-o gradație descendentă (despărțindu-i doar câte un an pe unul de altul), dar numitorul lor comun este faptul că „sunt de familie bună”. Profesorul, care simulează inițial exigența și corectitudinea, se lasă greu înduplecat de discursul gongoric pseudopedagogic al autorului-narator; dar, printr-un scurt monolog interior se decide: „trebuie apucat boul de carne”. În acest context, parodierea proverbului sporește efectul satiric al situației. Fiind și el de „familie bună”, cedează, promovându-i pe toți: „norocita matroană română” se simte implicată direct în reușită: „uf! (...) am scăpat; am dat și bacaloriatul ăsta”.

*Cele trei zeițe. Poemă pedagogică*⁹ se integrează în seria schițelor cu tematică de familie și de școală unde componentele instructiv-educative sunt eludate. Numele mitologice - Juno, Minerva și Venus - sporesc ridicolul situației, prin atribuirea lor unor mahalagioaice, „românce”. Notele școlare sunt „metamorfozate” lesne, realitatea școlară este falsificată. *Cele trei zeițe* sunt, de fapt, trei ipostaze ale favori-

tismului școlar, ale abaterilor de la dreapta conduită.

Lanțul slăbiciunilor¹⁰ ar putea fi inspirat și din munca de dascăl a autorului. Continuă, pe un alt plan, ipostazele din *Dascăl prost*, din *Bacalaureat*. „Slăbiciunile” nu sunt de ordin sentimental, ci de natură morală. Este un „lanț” al metehnelor educative și comportamentale. Autorul se autoimplică și, astfel, narațiunea sporește în obiectivitate. Situându-se într-un plan critic, naratorul poate mai bine să surprindă situațiile și comportamentele celor din „lanț”. Toată încurcătura situațiilor se naște, ca și în comedia *O scrisoare pierdută*, din pierderea scrisorii (aici, de recomandatie!). Refacerea drumului invers, către expeditor, capătă conotații aproape muzicale, ca un fël de uvertură... *d-a fine al capo*. Onomastica feminină de sorginte clericală (într-o gradație ascendent-descendentă) impune un ritm alert alergăturii de la o „matroană” la alta; pentru elevul Dăscălescu, se agită sachelăreasca, iconomeasca, preteasca, popeasca, (e)piscupeasca. „Dascălul prost” ia act cu greu de acest „lanț al slăbiciunilor” și procedează în consecință: îi acordă protejatului nota necesară. Ca și în alte texte, este relevat că dreptul meritului autentic este încălcat de abuzuri, de intervenții și fals. „Lanțul slăbiciunilor” devine... lațul devenirii civice.

Peste 50 de ani¹¹ este, poate, cel mai emoționant text memorialistic al marelui autor. Este un „text de graniță” scris la persoana întâi, cu grijă pentru deplină obiectivitate. Amintirea celebrului profesor ploștean, Vasile Drăgoșescu, a rămas vie în inima fostului elev devenit peste ani un mare scriitor și slujitor al limbii române. Recunoștința emoționează pe oricare elev care își mai amintește, după ani, de vreunul dintre vechii săi dascăli: „Să-i dea Dumnezeu odihnă bună bravului nostru dascăl, neuitatului domnului Basile Drăgoșescu! În trei ani m-a învățat cu litere străbune, româneasca toată câtă o știu până-n ziua ziua de azi, că mai mult, după el, nici n-am avut unde-nvăța...” Misiunea oricărui mare dascăl este atinsă atunci când se reflectă în reușitele fostului școlar: „Și tare bine-mi prinde! cum n-am fost bun la nimic, ce mă făceam dacă nici atâta nu știam, barem românește?” El nu a uitat niciodată de „sfinte analize, gramaticală și logică”, însoțite, după caz, și de „încă și mai sfântă nuielușe”. Ironic, chiar și „peste 50 de ani” de scris cu litere latine, când totuși limba noastră nu era scrisă „cu literele străbune cumsecade...” se întreabă retoric: „Unde ești acum tu, magică nuielușe, să te arăți num în pragul unei redacțiuni de revistă literară, enciclopedică, critică șcl. ...”

Omagiindu-și dascălul, autorul autodidact omagiază limba română, ajunsă „o buruiiană sălbatică”, în care până și numele gazetarului este scris de confracți în mai multe feluri: *Carageali*, *Caragiali*, *Caragiarele*... Dar în sufletul elevului a rămas și scurta vizită la Ploiești a domnului Alexandru Ioan Cuza, promotorul unor mari reforme de modernizare a Principatelor Unite, legând inspirat „viața școlii” de „școala vieții” în care oricare om trebuie să se regăsească.

Școala, dascălii, familia, elevii sunt elementele unui proces foarte complex al oricărei societăți. Criticarea unora dintre ele vizează posibile îndreptări...

În vremea lui I. L. Caragiale, școala românească se afla între reforma învățământului din vremea lui Al. I. C. uza (1864) și reformele lui Spiru Haret.

Drumul spre marile împliniri era încă anavoiuos, iar starea încă precară a societății românești (care încă nu scăpase de apăsarea formelor fără fond) era departe de a-și atinge idealurile.

Paradoxal, în temeuri generale, peripețiile tranziției noastre de acum păstrează multe ecouri din tulburările de atunci. A le înțelege pe cele ale noastre înseamnă a ne bucura de profunzimea și de frumusețea textelor inspirate de cele de atunci...

¹ „Școala română”- *Inspecțiune*, 1893, *Moftul român*, nr. 3, 3 februarie, p. 2. Apoi, a fost publicat serialul „Un pedagog de școală nouă”, în patru secvențe: „1. Conferință”, I, nr. 20, 8 aprilie; „2. O inspecțiune”, I, nr. 3, 3 februarie; „3. Ajunul examenelor”, I, nr. 34, 3 iunie; „4. Examenul anual”, I, nr. 10.

² *Urgent...*, 1899, *Universul*, XVII, nr. 346, vineri, 17 decembrie, p. 1, semnat Caragiale.

³ *Notițe critice. [Școala și familia]*, 1900, *Universul*, XVIII, nr. 33, vineri, 4 februarie, p. 1, cu titlul rubricii *Notițe critice* și semnătura: Caragiale.

⁴ *La 10 Mai*, 1900, *Universul*, XVIII, nr. 128, vineri, 12 mai, pp. 1-2, cu semnătura Caragiale, reluat apoi sub titlul *D-I Goe*.

⁵ *Vizită...*, în volumul *Momente*, 1901, p. 128.

⁶ *Dascăl prost*, 1900, *Universul*, XVIII, nr. 163, vineri, 16 iunie, p. 1, semnat Caragiale.

⁷ *Premiul întâi. O reminiscență din tinerețele pedagogului*, 1900, *Universul*, XVIII, nr. 180, luni, 3 iulie, pp. 1-2, semnat Caragiale și datat „București, 1 iulie 1900”.

⁸ *Bacalaureat*, 1900, *Universul*, XVIII, nr. 254, vineri, 15 septembrie, p. 1, semnătura Caragiale. Republicată, sub titlul „Bacalaureat”, în *Calendarul Moftului român pe anul 1902*.

⁹ *Cele trei zeițe. Poemă pedagogică*, 1901, *Moftul român*, II, nr. 12, 17 iunie, p. 7, semnătura Caragiale.

¹⁰ *Lanțul slăbiciunilor*, 1901, *Moftul român*, II, nr. 13, 24 iunie, pp. 4-5, cu semnătura Caragiale.

¹¹ *Peste 50 de ani*, de CARAGIALE, 1909, *Universul*, XXVII, nr. 133, luni, 18 mai, p. 1.

LICEUL DE ARTĂ „GHEORGHE TATTARESCU”, FOCȘANI:

Continuăm reflectarea interdisciplinară *literatură – arta plastică*, după principiul deja îndrăgit: „*Câtă viață – atâta literatură!*” *Câtă literatură – atâta pictură!*

Considerăm că o pictură poate fi „citită” drept „comentariu”, color sau alb-negru, al unui text literar. Noi interpretări pot prinde astfel viață...

Elevul-pictor poate deveni, astfel, un interpret care descoperă corelații originale între cuvinte și imagini plastice. Descoperindu-le și descifrându-l, el le poate pune în tablou într-o lumină proprie. Nu judecăm pictura elevului-artist, ci buna lui intenție interpretativă.

Exercițiul lecturii capătă noi orizonturi prin exercițiul picturii...

Ionuț-Alexandru BARĂU
– *Un pedagog de școală nouă*
„*Pedagogul: No! ce-i grămakica?*
Școlerul: Grămakica iaște...”

Andrei SPĂNU
– *Un pedagog de școală nouă*
„*Profesorul: la sama doară să nu ți le găghil eu ție într-un mod neblăcut!...*”

Bogdan-Ionuț CRAIU
– *Lanțul slăbiciunilor*

„...că ține la el atâta mamiță-sa Dăscăleasca, la care ține Piscupeasca, la care ține Sachelăreasca, la care ține Iconomeasca, la care ține Diaconeasca, la care ține Preoteasca, la care...”

Ionuț-Alexandru BARĂU
– *Un pedagog de școală nouă*
„*Profesorul: ...No, boilor, vegheți numa exămplu ghe aplicațiune...*”

LUMINI PRINTRE AMINTIRI...

Diana BALTAG – *Bacalaureat*
„...o trăsură din trap mare intră
pe strada mea; în trăsură, madam
Caliopi Georgescu...”

Nicoleta CRĂCIUN
– *Bacalaureat*

„Uf! Mi-a zis norocita matroană
română... am scăpat! Am dat și ba-
caloriatul ăsta!”

Alina SĂRĂCUȚU – *Dascăl prost*
„-Secule! am strigat eu... Dacă e vorba de zbie-
rete, apoi zbier și eu...”

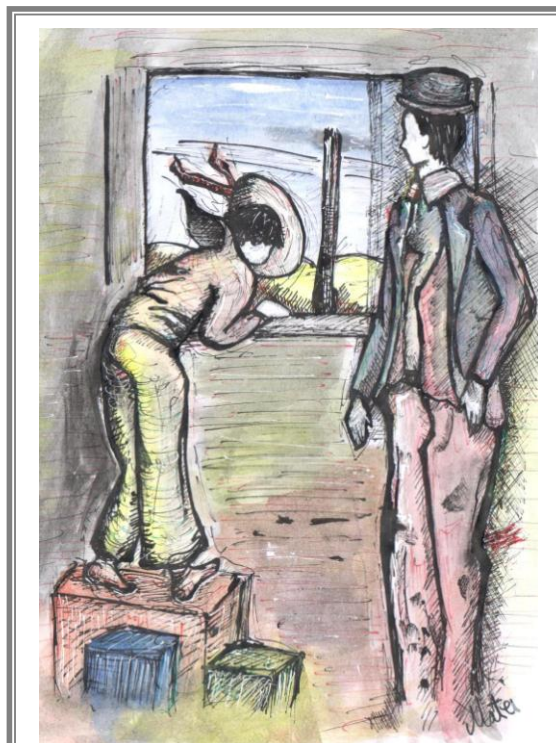
Costel COCĂIU

Monica MICU

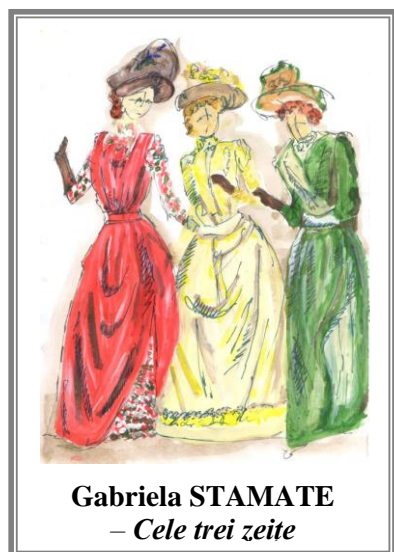
– *Dascăl prost*

„-Nu-ți cunoști interesul! de ce să te pui cu niște oa-
meni mari, cari au atâta influență?...”

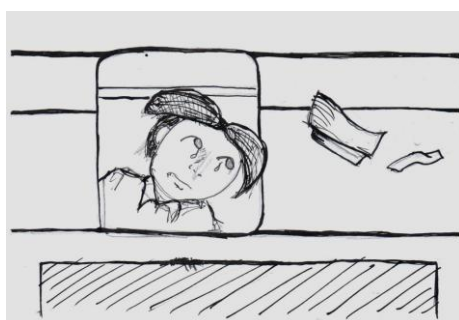

Alisa MATEI – *D-I Goe*

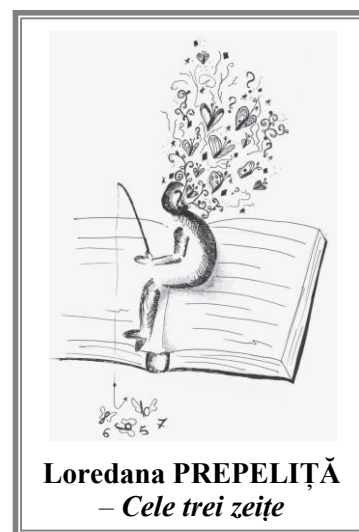
„...-Nu!... nu e voie să scoți capul
pe fereastră, mititelule! zice unul
dintre tineri lui d. Goe...”

Gabriela STAMATE
– *Cele trei zeite*

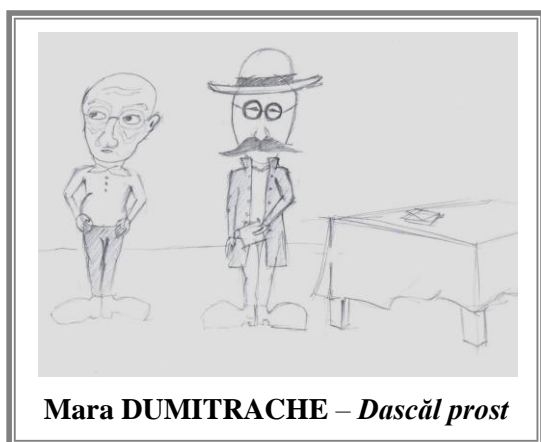
Andrei-Vlăduț BÎRA – *D-I Goe*

Loredana PREPELIȚĂ
– *Cele trei zeite*

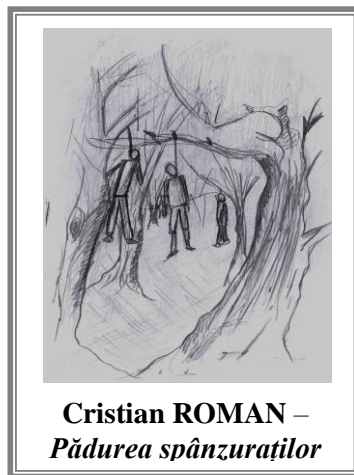
Andy-Florin TUFARU
– *Vizită*

Mara DUMITRACHE – *Dascăl prost*

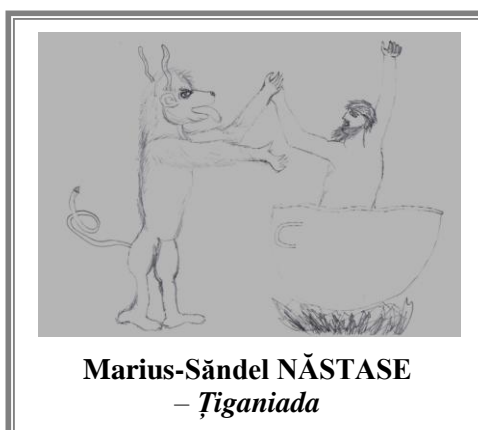
Lucia-Diana CONDRACHE
– *Povestea lui Harap-Alb*

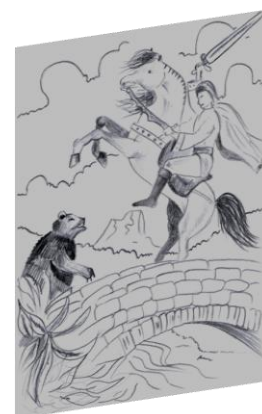
Cristian ROMAN –
Pădurea spânzuraților

Diana ROGOJINARU
– *Povestea lui Harap-Alb*

Marius-Săndel NĂSTASE
– *Țiganiada*

Sorina FĂNUȚĂ
– *Povestea lui Harap-Alb*

COLAJ SENTIMENTAL ...

Oricare adolescent este pe deplin convins că vârsta lui este unică.

De fapt, are dreptate: oricare om trebuie să fie convins că viața lui este unică, iar el este unicul chemat să și-o trăiască în chipurile cele mai fericite.

Sunt greu de zugrăvit ipostazele fericirii zămislite într-o irepetabilă vârstă.

Sunt greu de numărat întrebările, dăbuirile, clătinările, împlinirile...

2014 - ANUL COMEMORATIV AL SFINȚILOR MARTIRI BRÂNCOVENI...

La 15 august 1714, de Sfânta Maria Mare, când împlinea vârsta de 60 de ani (după 26 ani de vrednică domnie), iar Doamna Maria își petrecea ziua onomastica tot la închisoarea Edicule, Constantin Brâncoveanu a fost dus la locul de osândă: la palatul Topkapı Saray, înaintea chioșcului (Yalı Köşkü) de pe malul mării unde sultanul Ahmed al III-lea urma să privească terifiantul masacu.

La două secole după jertfirea Brâncovenilor (15 august 1914), mitropolitul primat Conon Aramescu Donici a sfințit primul parastas oficial la mormântul voievodului martir- Biserica „Sfântul Gheorghe” – Nou din București.

A doua pomenire oficială a voievodului martir a fost făcută la 21 Mai 1934, când sicriul cu moaștele sale a fost depus la Catedrala Patriarhală din București, iar dr. Miron Cristea, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a oficiat slujba de pomenire, în prezența Sfântului Sinod și a Familiei Regale.

Abia la 29 octombrie 1988 a fost cea de-a treia pomenire făcută de un sobor de înalți ierarhi și preoți sub înaltul patronaj al Prea Fericitului Patriarh Teoctist. Era și un simbol al cinstirii celor trei veacuri de la suirea în tronul Țării Românești a lui Constantin Brâncoveanu.

La 20 iunie 1992 a avut loc ceremonia religioasă de canonizare a a Martirilor Brâncoveni și a fost fixată data de 16 august ca ziua lor de pomenire. Astfel, în zilele de 16-16 august 1992 au au fost proclamate canonizările la București (la Biserica „Sf. Gheorghe”-Nou, unde se află mormântul, după aducerea osemintelor din Istanbul, în 1720), și la Biserica Hurezi-Vâlcea, ctitorie brâncoveniană unde și-a dorit el să fie îngropat, dar împrejurările vitrege au împiedicat aceasta. Astfel, biserica și poporul nostru și-au exprimat prețuirea pentru acești apărători ai dreptei credințe strămoșești.

(Daniel-Renato PALADE, clasa a XI-a C / arhitectură)

În urma unui proiect propus de Ministerul Culturii, Guvernul României a aprobat ca **Anul 2014** să fie declarat „Anul Brâncoveanu”, pentru a comemora împlinirea a **300** de ani de la martiriul Brâncovenilor. În sfârșit – o hotărâre guvernamentală de înaltă valoare!...

Și în „Anul Brâncoveanu” societatea românească trebuie să cunoască, să-și amintească și, mai ales, să... recunoască importanța și aportul deosebit al domnitorului **Constantin Brâncoveanu** în istoria și în cultura națională. Averi și demnități se risipesc, apun; rămân, peste ani și peste veacuri, ipostazele din oglinzile sufletului și ale jertfirii.

La capătul a trei veacuri de la decapitarea marelui voievod și a unei bune părți din familia sa, creștinii români (și, poate, nu doar ei!) - în sfârșit - i-au găsit un loc în calendar : † **Sf. Martiri Brâncoveni: Constantin Vodă, cu cei patru fii ai săi – Constantin, Ștefan, Radu, Matei, și sfetnicul Ianache** (ginerelul voievodului). Este nu doar o „*restitutio in integrum*” a unei amintiri, ci a unei incomparabile tragedii asumate în numele apărării dreptei credințe în Mântuitor și în biserica strămoșească: cu ce și cum s-ar putea măsura cum cineva (știind că-i vine rândul la sacrificare !) ar su-

porta și ar izbuti să vadă cum îi sunt uciși patru fii ca brazii, apoi un ginere loial, după care lui însuși să-i vină rândul a trece fără vreme la cele veșnice...

Citind și recitind cărțile de istorie și mărturiile unor celebri memorialiști, avem mari șanse a pricepe ce înseamnă *jertfa în numele unei foarte mari idei*, ce înseamnă *încununarea supremă a vieții printr-un martiriu*. Nu ne cere nimeni jertfe și martiriu, doar Dumnezeu îi alege pe cei potriviți și le dă și înțelepciunea și puterea de a „bea” paharul greu al morții...

Intrigile boierilor Cantacuzini implicați în mazilirea marelui voievod (ruda lor !?) și în decimarea familiei sale nu s-au potolit nici după ce au pus mâna pe domnia Țării Românești; ajunși la tronul țării, nu au încetat persecuțiile împotriva lor. (De altfel, la 7 iunie 1716, Ștefan-vodă și tatăl său, Constantin stolnicul, și, peste câteva zile, Mihai spătarul, unchiul lui Ștefan-vodă, Radu Dudescu, vel-logofăt, au sfârșit în ștreang.) Se făcea dreptate : „vânzătorii” primeau și ei „prețul” meritat!

Ca adolescenți, pricepem cu tristețe nu doar martiriul, ci și ceea ce înseamnă vânzarea de mari conducători ai neamului și, implicit, vânzarea de popor și de patrie. A nu ajunge nicicând astfel de vânzători chiar înseamnă o mare lecție a adolescenței și, respectiv, a vieții... **(Mara DUMITRACHE, clasa a XI-a C / arhitectură)**

La 15 august 1714, numai în cămăși, loviți, torturați, înfometăți și umiliți, cei șase năpăstuiți au fost aduși în fața sultanului Ahmed al III-lea. Padișahul le-a impus cu cinism vădit ca să abandoneze creștinismul și să treacă la mahomedanism ca să-și salveze astfel viața.

Constantin Brâncoveanu i-a răspuns demn: „De legea creștină nu mă las căci în ea m-am născut și am trăit și în ea vreau să mor!”

Pe fiii și pe ginerele său, pe care tinerețea netrăită îi făcea să fie mai șovăitori, i-a încurajat și i-a pilduit părintește și creștinește: „Fiilor, fiți bărbați! Am pierdut tot ce aveam pe această lume. Nu ne-au mai rămas decât sufletele. Să nu le pierdem și pe ele, ci să le ducem curate înaintea feței Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să spălăm păcatele noastre cu sângele nostru!”

Capul ginerelei Ianache Văcărescu a căzut primul. A urmat descăpăținarea fiilor, în ordinea

vârstei: Constantin (soț și tată), Ștefan, Radu (aflat în preajma nunții sale cu Maria, fiica lui Antioh Cantemir, după ce primise încuviințarea Înaltei Porți!).

Când i-a venit rândul lui Matei, mezinul de doar 14 ani, a început să plângă promițând sultanului că-i gata să fie musulman dacă i se va cruța viața. Dar tatăl său i-a poruncit răspicat: „Mai bine să mori de o sută de ori decât să-ți lepezi credința”! **Matei a prins curaj și i-a zis călăului:** „Vreau să mor creștin. Lovește”!

Sfâșiat de durerea pierderii celor cinci fii dragi, Constantin Brâncoveanu și-a primit gealul închinându-se și rostind pentru cea din urmă oară: „Doamne, fie voia Ta!”...

Dincolo de timp și de timpuri, martiriul lor rămâne o rană mereu deschisă - „lumină lină”.

(Diana BALTAG, Alina SĂRĂCUTU, clasa a XI-a A / artă plastică)

ECOURI CARAGIALIENE RĂSUNĂ ȘI ÎN VREMEA NOASTRĂ...

M. M.: ...Când ne gândim la ecouri caragialiene reflectăm la rolul ironiei din operele marelui autor român care se răsfrâng și asupra lumii noastre fiindcă ea oferă din plin exemplele și ocaziile. Ironia pornește dintr-un ideal de urbanitate ce se manifestă într-un context când umoristi-cul se manifestă prin ipostazele agresivității în

viziunea asupra realității și în limbajul care o descrie.

C. C.: Ironia caragialiană, dimpotrivă, nu spune lucrurilor pe nume și nu le descrie ca atare, ci din perspectiva contrară; din important, totul devine importantissim; din inteligent - inteligentissim... Ironia măsoară dizarmonia dintre fond și formă.

M. M.: ...Ironia caragialiană izvorăște din atitudinile și limbajul clasei politice și seamănă foarte mult cu ipostazele de astăzi. În ambele contexte istorice țara este surprinsă în efervescenta tranziției în care mulți nu știu în ce direcție ar trebui să se îndrepte.

C. C.: Atitudinile și limbajul politicienilor de acum, indiferent de rangul lor, seamănă cu cel al unor personaje din „Momente și schițe” sau din comedii; ca, de exemplu, „industria noastră este admirabilă, este sublimă, dar lipsește cu desăvârșire” fiindcă s-a zis că este „un morman de fiare vechi”... *Cațavencii, Trahanachii, Dandanachii, Vetele, Zițele, pedagogii de școală nouă de inspirație occidentală etc. au ieșit din pagini și au năvălit în societatea și în viața noastră.*

M. M.: ...Ironia caragialiană izvorăște și din înalta lui conștiință profesională prin care autorul respingea publicitatea ieftină, improvizația în documentare și în elaborarea textelor, scrisul spontan... Azi, ca și în vremea lui nenea Iancu, mulți publiciști cultivă mediocritatea, scrisul revanșard, subiectele caduce, confundând efemerul cu durata, particularul cu generalul, aparența cu esența, spectacolul artistic cu „spectacolul” stradal...

C. C.: Actualitatea temelor a preocupărilor, a limbajului, a atitudinilor jurnalistic-literare sunt parcă preluate din universul caragialian. Dar actualitatea lor nu decurge din nevoia de actualizare a operei marelui autor, ci din faptul că autorul a surprins în mod genial condiția umană care se caracterizează prin diferite constante, indiferent de timp și de timpuri...

Astfel, satira caragialiană și pe noi ne atinge și parcă societatea noastră de azi se zbate să se așeze cu obstinație în calea ei. De pildă, nici până acum n-a fost instalată la noi meritocrația și, ca atare, „Triumful talentului” continuă să fie... pentru proști, pentru canalii, pentru demagogi, pentru nepricepuți, pentru hoți...

M. M.: ...Ironia din satira socială caragialiană este similară cu... sugestia din poezie; dincolo de ea se ascund sensurile inedite ale multiplelor aspecte ale vieții; în umor se ascunde adesea absurdul și viața cuprinde multe forme viceversa... Azi autostrăzile se fac „urgent”, continuă în fel de fel de forme „d-ale carnavalului”, „moftul român” ia noi și noi chipuri, lumea noastră parcă-i o „tablă de materii”, prin partide și prin discoteci apare tot mai des câte „o noapte furtunoasă”...

C. C.: Șantajul de azi, prin presă, îl continuă altfel pe alde Cațavencu ori Dandanache; linșajul mediatic ia adeseori forme halucinante, iar gazetarii par a fi gealații de serviciu ai unor patroni rapaci și inumani...

M. M.: ...Caragiale nu era interesat îndeosebi de eternul vieții, ci de „momentul” ei dinamic, definitoriu, caracterologic. Vedem în lumea românească de acum o suită de „momente” din vremea lui Caragiale grefate pe coordonatele timpurilor noastre.

C. C.: Actualitatea operei lui Caragiale se menține prin ciclul vieții - „toate-s vechi și nouă toate”... În căutarea sinelui, lumea se recompune în formule echivalente... (Monica MICU, Costel COCĂIU, clasa a XI-a A / artă plastică)

A MAI TRECUT UN AN DIN VIAȚA MEA DE ELEV...

...Ar fi o întrebare: *Ce mi-a plăcut cel mai mult în clasa a IX-a?* Dacă ne referim la lecturi, afirm că romanul „*Ion*”, de Liviu Rebreanu.

Într-o țară în care civilizația tradițională arhaică, dominantă secole de-a rândul, este pe cale să fie umbrată de provocările modernismului și ale globalizării, o astfel de operă este ca un fel de re-întoarcere la izvoare.

Ne regăsim oricând în drama lui Ion Glanetașu chiar dacă drama pământului nu ne mai definește existența în detrimentul dramei iubirii. Numai că dramele noastre de acum capătă alte motivări și alte valențe. Importante rămân dilemele. Ce alegem ca să știm cu ce ne alegem?

Adrian GHEMULEȚ – Căutare

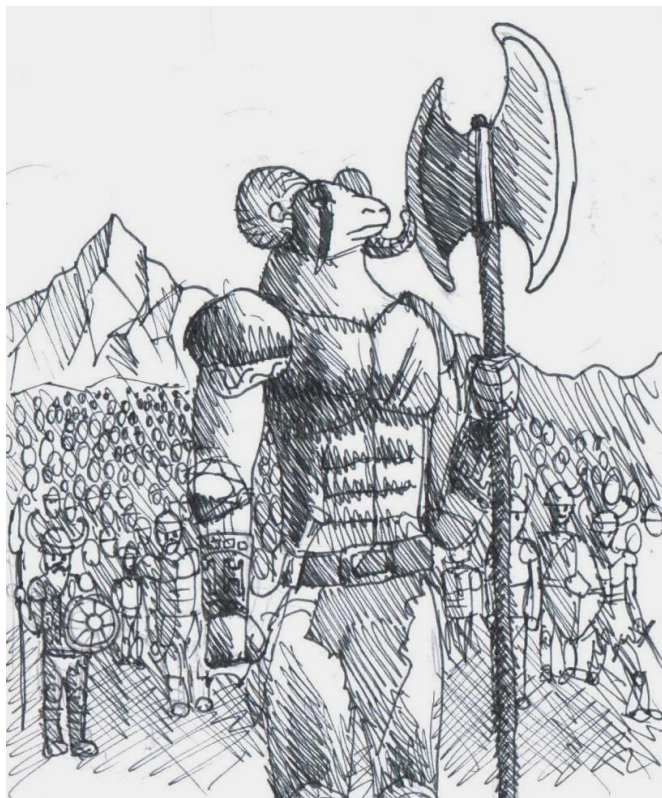
Dorința de a avea intră în conflict cu șansa de a putea. Drama se naște din confruntarea definită de aceste verbe.

Idealurile noastre sunt ca și patimile lui Ion: ridică o lume întreagă împotriva. Astfel că nu ne confruntăm doar cu câteva „personaje” de pe „scena” vieții, ci cu însăși viața.

Cred că în anul școlar precedent am învățat câte ceva privind viziunea despre lume dintr-o perspectivă obiectivă. Ar trebui să învăț mai mult și mai bine sensul luptei cu dileme de tot felul. Dacă destinul nu poate fi schimbat, măcar să știm să-l direcționăm în sensul bun sau potrivit. **(Diana ROGOJINARU, X-a C / arhitectură)**

„Nu lăsa pe nimeni și nimic să fie o întâmplare pentru tine...” mi-a spus cineva.

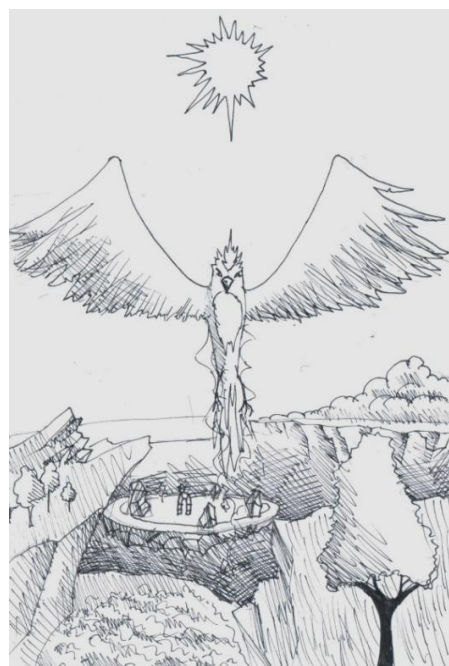
Nu mă chinui să-mi explic cum am ajuns în mijlocul unei jungle colorate în nuanțe de curcubeu, pe această „arteră” a maturității. Te așezi pe pat, privești tavanul dintotdeauna și ai aceeași întrebare aparent fără sens: În care colț al camerei e mai întuneric? Evident, în cel în care te afli acum. Doar tu ești lumina propriilor trăiri...

Adrian GHEMULEȚ – Confruntare

În timp, îți aduci aminte cum ai ajuns în prezent. Ce mi-a plăcut în anul școlar trecut? Am un răspuns atipic, poate chiar insignifiant. Pentru mine, a fost ceva imperfect. E ca și cum ai face un lucru pentru prima dată și nu ai șansa să îl repeți. Eh, unii își mai „dau” și „șansa” asta...

Lucrurile imperfecte de azi sunt transformate mâine în „perfecțiuni”, iar cel ce face asta este timpul. Uneori privești cu teroare (!) sau cu trădare, plăcere în trecut. Sunt lucruri pe lumea asta de care nu vreau să-mi aduc aminte.

Adrian GHEMULEȚ – Zbor

Însă, la primul an de liceu, voi face o excepție: mergând cu mașina pe „drumul” vieții, realizez că am trecut pe „roșu”... **(Sorina FĂNUȚĂ, clasa a X-a C / arhitectură)**

Al doilea an de liceu, al doilea din „cei mai frumoși patru ani”. Al doilea din „marea provocare”.

Clasa a X-a a fost și pentru mine o bună perioadă de formare. Am reușit să-mi configurez o concepție despre lume, să îmi fixeze anumite ținte și idealuri și atitudini față de aspectele vieții, în general. M-am acomodat cu tot ce înseamnă atmosfera de liceu, am putut face nuanțările esențiale, greu de făcut în clasa a IX-a.

Clasa a X-a a fost pragul de mijloc al liceului în care mi-am împărțit mai bine timpul devenirii - între învățat, implicarea în activități de voluntariat, odihnă.

Am simțit mai bine ce înseamnă să fii elev la un liceu de artă. Atmosfera caldă și cuprinzătoare ce te învâluie te face să te simți unic în universul artistic.

Nu am privit sfârșitul clasei a X-a cu nostalgie, ca pe o încheiere a unui capitol din viață, ci ca pe o continuare prin următoarele capitole care așteaptă. Merg înainte cu zâmbetul pe buze, cu dorința de reușită în existență, cu speranța că undeva, cândva voi deveni cineva... (**Gabriela STAMATE**, clasa a XI-a A / artă plastică)

Adrian GHEMULEȚ – Iubire

Clasa a X-a a însemnat pentru mine trecerea de la „boboc” la liceanul cu noi obligații și cu sporite responsabilități. A fost un nou început, de nivel superior, pe care deja l-am trecut. Și profesorii ne văd altfel, nu ca pe niște copii de 15 ani care nu știu pe ce lume trăiesc; tot mai mult ne consideră vrednici de încredere, oameni care știu tot mai mult ce au de făcut cu viitorul lor, cu forțele lor, cu harul lor.

Clasa a X-a a este începutul unui drum spre maturitate. Lumea ne vede ca pe niște adolescenți buni, bine crescuți și cu bun simț, porniți „cu toată viteza înainte” pe drumul maturizării.

Ne-am descoperit pe noi înșine, cu împliniri și cu valențe promițătoare. Ne-am îmbogățit cunoștințele de cultură generală și pe cele de specialitate. Pe drumul artei, am căpătat o bună experiență.

Adrian GHEMULEȚ – Vântoasă

Simt că am lăsat definitiv copilăria în urmă și am pornit avântul spre maturitatea care mă va însoți în restul vieții... (**Loredana-Gabriela PREPELIȚĂ**, clasa a XI-a A / artă plastică)

Deja îmi amintesc cu drag de clasa a X-a: m-am luptat cu mine dacă să mă transfer aici; descoperisem că am ceva talent la desen, dar mă atașasem exagerat de mult de foștii mei colegi și transferul îmi părea de neconceput. Dar părinții m-au convins, trebuia să aștept încheierea clasei a X-a și timpul îmi părea că trece greu.

M-am echilibrat sentimental destul de lesne. Știam, simțeam că acest liceu este legat strâns de viitorul meu și prin profilul său de arhitectură, profil în care simt cu adevărat că mă regăsesc.

Clasa a X-a a fost un „punct culminant” între un drum și altul, o răspântie în desenul destinului, un vârf între o renunțare și o așteptare, o ceremonie în care eu am fost dată desenului... Soarta își turnase efigia.

Clasa a X-a m-a redat mie și sper că noul drum mă va purta generos în tărâmul împlinirilor și simt că arhitectura mare am început-o deja proiectându-mi arhitectura sufletului. (**Alexandra GUȚU**, clasa a XI-a C / arhitectură)

MĂCAR SĂ ȘTIM DE CE NE CHEAMĂ CUM NE CHEAMĂ...

Am decis să răsfoim dicționarele de onomastică. Simplu, ca pe un exercițiu al cunoașterii de sine; ca pe o cale de cunoaștere a celorlalți - a părinților, a rubedeniilor, a nașilor...

Cum se zice - numele face pe om sau omul își merită numele pe care, în final, Dumnezeu îl sugerează celor care sunt implicați ca să îl aleagă. Și toți au revelația că au selectat bine...

E ca un fel de caracterizare a unui personaj după nume, după supranume sau poreclă...

De data aceasta eu sunt personajul!...

„Creștinismul ne-a fost dat de cel mai important dar din lume: a făcut ca numele pe care îl primim la botez, în numele Tatălui, al Fiului și al sfântului duh să fie cea dintâi poartă spre viață care se deschide pentru cel născut.” Mulți ar zice azi că numele este un... brand.

Numele meu de botez și nu cel oficial din acte este **Daniela** și vine din numele ebraic Daniyel (Dan - „judecată”, „îndurare”, „dăruire”; -ihel – o prescurtare a lui Yahve / Dumnezeu), adică, „Dumnezeu e judecătorul tuturor” sau „Dumnezeu s-a îndurat”.

Este un nume vechi, des întâlnit în istoria și în tradiția multor popoare. Daniyel este numele unui profet biblic evreu, prezentat în „Cartea lui Daniyel” din „Vechiul Testament”.

În documentele Țării Românești apare în 1123, ca Dănilă. În Moldova, viitorul sfânt Daniil Sisastrul a fost duhovnicul lui Ștefan cel Mare și Sfânt.

Dana este numele unor zeiță din mitologia hindu, din mitologia Greciei Antice, din mitologia celtică. În limba arabă, Dana înseamnă o perlă de formă sferică. (**Mădălina BOUBĂTRÂN**, clasa a XI-a C / arhitectură)

Numele *Andrei* nu-i evreiesc, ci grecesc: *Andreas* / „bărbăție”, „îndrăzneală” – pe ideea că viața este o luptă cu ispite de tot felul, cu greutăți sau neputințe pe care trebuie să le biruim cu bărbăție și curaj. De aceea, purtătorii acestui nume se simt onorați și puternici.

Sf. Apostol *Andrei* / „cel dintâi chemat la propovăduire” este primul apostol care a „sădit” creștinismul pe meleagurile noastre, în tărâmul dintre Dunăre și Mare.

Ziua lui (30 noiembrie), numită și „cap de iarnă”, marchează începutul iernii în vechile spații dacice.

Sf. Apostol *Andrei* mai este numit și „părătorul de lupi”; în această noapte se derulează multe ritualuri de protecție în calea forțelor malefice care mai bântuie lumea noastră.

Andrei a intrat în onomastica noastră și prin filiera slavă. Sub forma „*Indrea*” / „*Undrea*”, este denumirea populară a lunii decembrie, dar nu apare și ca nume. (**Andrei SPĂNU**, clasa a XI-a A / artă plastică)

Diana, nume foarte întâlnit în țara noastră, era, în antichitate, zeița vânătorii.

Provenea, se pare, din limba indo-europeană: „*dyw*” / „*lumina zilei*”, „*cer luminos*”; în latinește: „*deus*” / „*zeu*”, „*dies*” / „*zi*”, „*diurnos*” / „*diurn*”, „*ziua – ca durată*”.

Era o divinitate italică a lunii; însemna și zână, zănat (din lat. *dianaticus* / *lunatic* lovit de Diana); **Diana** mai sugera și credința în zâne: *Zâna zorilor*, *Zâna apelor*, *Zâna munților*.

Romanii o asociau cu viața sălbatică din păduri; ei o socoteau și zeița virginității, a nașterii, protectoarea femeilor. Era simbolizată prin *chiparos*, *căprioară*, *arcul cu săgeată*, *lună*

În limba persană, - „*mesager al bunăstării*, *al fericirii*”. (**Diana-Octavia ROTARU**, clasa a XI-a C / arhitectură)

Cu cât sunt mai vechi, cu atât numele au o lungă istorie și ascund semnificații bogate. Ele au izvorât din experiența vieții și au pornit din supranume, porecle, simboluri, descrieri fizice și sufletești, forme de caracterizare de către membrii familiei ori de alți apropiați.

Cu cât sunt mai noi reprezintă fel de fel de invenții care pot coborî până la ridicol.

Ionuț în limba geto-dacilor era „*trimisul lui Dumnezeu* / *Zeus* / *Zamolxes*” pe Terra; era „*mila lui Dumnezeu*”. Purtătorul acestui nume este destinat să simtă mila direct; poate ajunge în vârful ierarhiei; este un nume puternic; se traduce „*Io*”,

ca o forță divină.

Alexandru vine din grecește: „*cel care apără*”, adică persoana cu un destin aparte; este menit să îi ocrotească pe semenii săi și să fie un luptător întreaga sa viață. Are un puternic simț al dreptății și al sacrificiului, iubind dreptatea și adevărul, urând minciuna. 22 dintre domnitorii români au purtat numele de **Alexandru**.

Adam – vine din ebraică: „*Pământ*”; persoană liniștită, harnică, dar foarte credulă, având impresia că toată lumea are sufletul deschis așa cum îl are el. Va fi norocos și va avea tot ceea ce își dorește; dar, la un moment dat, se va pierde pe drumul vieții, uitând care este scopul său în existență. În a doua parte a vieții își va găsi calea, dar își va da seama că timpul nu a rămas pe loc pentru el. Va pleca din această lume cu regretul că nu a putut în-

făptui toate câte și le-a dorit, dar va lăsa o amintire plăcută urmașilor.

Bogdan – provine din limba slavă: „*cel dăruit de Dumnezeu*” / „*darul lui Dumnezeu*” (mai ales când părinții îl așteptau mai puțin ori când și-au pierdut speranța de a mai avea un copil). Prin esența sa, este devotat casei, se mulțumește cu puțin pentru că familia înseamnă totul.

Dan: „*judecată*”; **Daniel**: „*Dumnezeu a judecat*”, în limba ebraică.

Dragoș, la geto-daci, „*dulce glorie*”.

Elisabeta, „*Dumnezeu e jurământul*”, ebraică.

Florin, în limba dacilor, „*floare*”.

Ramona: rădăcina numelui este din limba Egiptului Antic, de la zeul *Ra-Amon-Ra*, „*zeii să mă apere*” etc. (**Ionuț-Alexandru BARĂU**, clasa a XI-a A / artă plastică)

DASCĂLUL MEU PREFERAT... // POATE, PREFERAT DE DASCĂLUL MEU...

...Un profesor bun trebuie să se facă iubit de elevi, să facă orele de curs interesante chiar dacă, poate, acea materie de studiu nu este plăcută de elevi în totalitate; el știe cum să se folosească de materia predată, de experiențele sale în viață ca să-i antreneze pe elevi în derularea unor lecții plăcute și interesante.

Dascălul meu preferat de până acum îmi este fosta mea dirigintă din școala generală; am considerat-o ca pe a doua mea mamă. Este profesoară de sport și eu nu eram tocmai cea mai îndemnată elevă; dar m-a învățat ce înseamnă cooperarea, organizarea și, mai ales, cum să folosesc exercițiile fizice pentru a realiza activități plăcute.

Regret că nu voi mai putea repeta experiențele gimnaziale, dar mă bucur că am avut parte de înțelegere, grijă, atenție, momente frumoase petrecute alături de colegi și de doamna dirigintă. Acum sunt mult mai încrezătoare în propriile mele forțe, sunt mult mai stăpână pe mine și încă practic sport cu multă convingere.

Fiecare persoană apare în viața noastră cu un scop: profesorul devine *preferat* când țelul misiunii sale se împlinește la catedră și dincolo de ea...

(**Cornelia BOGDAN**, clasa a XI-a A / artă plastică)

Cine își alege misiunea de profesor, în primul rând, trebuie să iubească mult copiii, să dea dovadă de iscusință, de talent, răbdare și de multă dăruire în domeniul ales.

Unui elev îi rămâne întipărit în minte și în suflet portretul fizic și moral al unui profesor îndrăgit și prețuit ce știe să își apropie cu multă căldură umană pe cei din jurul său, ca odinioară domnul Trandafir. Un pedagog înăscut nu este dat uitării de generații întregi datorită dăruirii față de profesia aceasta nobilă.

Talentele se șlefuiască în școala unde predă cel ce se dăruiește, având ca rezultate minți scilipitoare de elevi ce nu îl vor da uitării, iar cunoștințele acumulate de la acesta le va fi de folos în viață.

Pentru mine, dascălul ideal se recompune din fiecare profesor. Doamna dirigintă din gimnaziu, după o compunere de-a mea, m-a inhibat. Dar avea un secret: răbdarea, iscusința, priceperea. Curând, m-a scos din „sfera” mea de emotiv într-un „social” vorbăreț și stăpân pe el.

Am îndrăgit-o și o socotesc ca pe o a doua mamă. Când o întâlnesc, mă trec fiori de bucurie că am întâlnit nu doar un profesor, ci un om mare...

(**Andy-Florin TUFARU**, XI-a A / artă plastică)

FAMILIA MEA

- „RAIUL” MEU DE TOATE ZILELE...

Familia – locul unde fiecare om trebuie să intre în lume și de unde să plece în lume ori din lume... Trebuie să fie „raiul” unde visurile înfloresc și cântă în tonalități inconfundabile...

În această grădină a lui Dumnezeu, copilul este aidoma unei flori, un miracol gingaș ce poate fi ușor rănit după cum tot lesne poate fi împlinit și rostuit în tiparele înaltelor valori.

„Mamă” este doar un cuvânt care cuprinde un întreg corolar de suflet: dragoste și iertare, luptă și disperări, griji și seninuri, valuri și vânturi, zboruri și căderi, amăgiri și așteptări...

De câte ori mă uit în ochii săi mari și senini, uneori ușor încercănați, percep că timpul a trecut peste ea, dar n-a fost prea răbdător nici cu mine; când mă privesc în oglinda ființei sale văd cum cum adolescența mă schimbă pas cu pas...

Ceilalți membri ai familiei îmi întregesc „raiul” meu lumesc și fiecare toarnă pe aripile zborurilor mele apa vie dăruită de feți-frumoși de unde se bat munții în capete...

(Gianina BRATU, clasa a X-a C / arhitectură)

CONFLICTUL CU SINE,

„GÂLCEAVA ÎNȚELEPTULUI CU LUMEA”...

În general, se spune că avem o vârstă prea mică pentru a vorbi cu gravitate despre anumite lucruri.

Dar, în epoca internetului, avem multe posibilități de informare, față de părinții și bunicii noștri. Astfel că, de multe ori, informația precară sau prisosul ei devin o sur-să de gâlceavă cu sine și cu ceilalți. Dar informația fără interpretarea inteligentă a ei devine un pericol.

Între generații trebuie să stea „balanța” conștientizării între bătrânii înțelepți și copiii / tinerii care au niște scopuri puternice. E mare lucru balansarea acestor două „talere” în echilibrarea atitudinilor.

Vârsta este, de multe ori, o înșelătoare iluzie. Când ești mic, vrei să fii mare, vrei să trăiești ca oamenii adulți; apoi, când ești mare, dorești din nous să fii mic, vrei să re trăiești din nou acea fericire și acea libertate fără griji când nu prea îți pasă de nimic.

Concluzia este că fiecare latură a vieții are o latură specială. Crescând, trecem prin diferite filtre, ne schim-

băm, devenim o „variantă” mai bună sau mai proastă a copilului care am fost. Și de aici – conflictele!...

Noi credem că suntem o generație de îndrăzneți, inventivi, rapizi, insistenți, aroganți etc. și putem reuși de cele mai multe ori și fără ajutorul celor mari...

(Andreea MARIN, clasa a X-a C / arhitectură)

Orice asociere între două sau mai multe persoane produce dezacorduri și conflicte. Dar, mai ales, întotdeauna vor exista discuții și, adeseori, conflicte între persoane aflate la diferență mare de vârstă – între cei tineri și cei bătrâni, între părinți și copii, între copii și bunici, între noul angajat și cel aflat în pragul pensionării... Ele sunt inevitabile de cele mai multe ori pentru motivul că iau naștere pur și simplu, uneori chiar și fără ca tu să faci ceva în acest sens. Diferențele de vârstă și de mentalitate dau „miezul” conflictelor, chiar și spontane...

Conflictul se naște din confruntarea omului cu sine, dar și cu lumea. Ce în vârstă nu îmbrățișează noul repede și cu drag; tinerii nu iubesc repede și cu drag experiențele trecutului și tradițiile care i-ar da certitudini.

Într-n conflict, deviza ar fi: „Luptă sau fugi! Depinde cum simți și cum poți...”

(Gabriela GIURGEA, clasa a X-a C / arhitectură)

„NU CREDEAM SĂ-NVĂȚ A MURI VREODATĂ...”

Ciudată ipostază: ideea morții în gândurile unui adolescent! Totuși, subiectul morții poate fi înțeles și ca o supremă lecție. Poetul național este fericit că a înțeles-o.

Dar el pune moartea în corelație cu tinerețea: „pururi tânăr...” Fiindcă orice tânăr este convins că repetă drumurile fiului de împărat din basmul „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte”.

Dacă școala nu prea ne învață prea bine să trăim, nu ne învață prea bine și mult cum să murim: în tihnă cu sine, în pace sufletească, în smerenie, în împăcare deplină cu sine: „ca să mor liniștit, pe mine mie redă-mă...”

Școala să ne învețe a ști să ne redăm nouă înșine oricând, în viață sau dincolo de ea...

(Ionuț-Bogdan CRAIU, clasa a XI-a A / artă plastică)

„DRAGOSTEA-I UN VAL DE MARE...”

...Acest titlu începe un frumos refren dintr-o veche melodie de dragoste.

Iubirea este un sentiment complex, manifestat prin puternice trăiri. Iubirea este aiudoma razelor de soare ce mângâie la răsărit marea. Amurgul pe mare este la fel de maiestuos și sublim precum sărutul iubitului înainte de culcare. Briza mării este sau poate fi încărcată de o dulceață fină, învăluită în căldură, așa cum o îmbrățișare poate fi plină de iubire sau, dimpotrivă, briza mării poate fi rece și sărată ori cu un gust amar pe care îl lasă o despărțire.

Aluviunile cărate de ape în mări sunt ca niște amintiri tulburi ale unei iubiri tumultuoase. Algele se învăluie cu miile de fire încălcite, viețile foșnesc în adâncuri, văzute ori nevăzute. Nisipul marin pe care îl simt mișcând dimineața în tălpile goale, te învăluie în senzații adânc ascunse în străfundul unei inimi zdrobite.

Răzlețul glas al pescărușilor ce se îndepărtează în zbor fac inima îndrăgostită să tresalte, amintindu-și de chemarea iubirii.

Vuietul mării prins în scoici alină inima pătimășă care speră și așteaptă iubire și este asemenea unei frânturi dintr-n vis dulceag demult apus, după ce promisese multă strălucire.

Ionuț-Alexandru BARĂU– Iubire

Iar când iubirea vine și pleacă fără veste, sfărâmându-se asemenea valurilor, amintirea clipelor de fericire se sculpează în suflete și ecourile sale se păstrează ca vuietul mării în adâncurile cohiliilor de scoici. Valul de mare e măreț și când nu se întoarce în larguri...

(Elena PĂUN, clasa a X-a C / arhitectură)

Dragostea este inefabilă și indefinibilă ca și dorul. Dragostea este ca o chemare și ca o așteptare între doi oameni care ajung să țină unul la altul foarte mult, întregindu-și astfel lumina ființei și făcând-o mai puternică.

Dragostea înseamnă viteză și ritm: unii oameni se îndrăgostesc repede, iar alții foarte repede (la prima vedere!); dar altora le trebuie zile, luni și chiar ani.

Dragostea chiar este „un val de mare”: uneori este mică la fel cu un val firav pe o mare liniștită unde nu tremură nici o corabie; alteori, valul este bătut de vânt și el se animă treptat, hiperbolizându-se...

Un val este maiestuos când se naște în larg, dar, vai, vântul în îndreaptă spre țărm unde se va sparge și țândările lui vor recom-pune alte valuri care pot fi mai norocoase dacă vântul le va îndepărta de țărm și le va purta pe oglinda vălurită a mării...

Dragostea este ca un val pe care marea îl naște și îl crește picătură cu picătură. Pentru unii, „valul” devine tsunami care îi devastează sufletul și ființa.

Dragostea poate dura toată viața și, pentru cei aleși, dincolo de ea. E ca un val de mare care nu moare izbindu-se de țărmuri, ci sărind în lotcile pescarilor cu bogăția lui de pești, aducând bucurie și bogăție și dincolo de efemerul său.

Dragostea-i un val de mare adevărată, iar nu un val dintr-un pahar, o baltă sau un lac pîrpiriu ce seacă în verile uscate.

Dacă te îndrăgostești, ajungi să plutești pe valurile dragostei sau ești însuși valul care se sparge în lotcile pescarilor aducând bucurie.

(Cristian ROMAN, X-a C / arhitectură)

IONEL MONI CONSTANTIN - „ÎNTÂMLĂRI DIN VREMEA LOVILUȚIEI”

În zilele omagierii Revoluției Române din decembrie 1989, Biblioteca Județeană „Duiliu Zamfirescu” din Focșani a găzduit lansarea cărții „*Întâmplări din vremea loviluției*”, scrisă de domnul profesor-jurist **Ionel Moni Constantin**.

Au luat parte membri ai cinaclului scriitorilor din Vrancea, profesori, elevi, iubitori de literatură.

Subiectul cărții este extras din evenimente petrecute în urmă cu un sfert de veac și asupra cărora autorul a reflectat îndelung, găsind, dincolo de realități, simboluri și ipostaze noi ale fanteziei creatoare. Trăită la modul reflexiv, cartea este construită obiectiv, prin relatări la persoana a treia.

Este o culegere de povestiri cu un fir epic bine articulată în spațiul nebuloaselor întâmplări. Dar, totodată, fiecare povestire are individualitate și ilustrează o situație definitorie ce are corespondențe cu oameni, cu stări, cu așteptări, cu incertitudini...

Clipele de trecere de la „epoca de aur” la „tranzitia” de acum (deocamdată de vreun pătrar de veac!) cam spre niciunde! sunt ca și numărate și puse, în cunoștință de cauză, în cântarul drept al istoriei, dar cu mijloacele artei literare. De aceea, această operă poate fi citită prin registre diferite: ca o lucrare de istorie (mai mult sau mai puțin romanțată), ca un text literar filosofic, ca un îndreptar didactic (și nu didacticist!) etico-moral...

Experiența bogată de viață și de profesie a autorului conferă textului clarități deosebite de înțelegere, de trăire și de interpretare a existenței și a fenomenelor politice, sociale, culturale etc. Astfel, cititorul este călăuzit, prin surprinzătoare trimiteri, într-un univers cultural bogat, într-o lume încărcată cu sensuri și de simboluri.

Titlul cărții este un cuvânt compus savant și ironic (*lovitură de stat + revoluție*) și definește incertitudinile interpretării evenimentelor din 1989: a fost sau n-a fost? ce a fost ce-a fost, *lovitură* sau *revoluție*? Sau au fost chiar ambele, simultan: *loviluție*?!

Loviluția își are „legile” ei și domnul **Ionel Moni Constantin** s-a străduit să le descifreze într-un text în care nu operează analize istorice lucide, cât analize de ordin literar-artistic în care trăirea și expresivitatea se definesc sub cupola originalității prin care autorul se raportează la lumea și la timpul său. *Loviluția* surprinsă de carte adună corelații între absurd și tragic, între eroic și... eroric, între logic și irațional, între general și particular, între întreg și amănunt.

De aceea, personajele sunt niște păpuși pe care circari nevăzuți de ele le manevrează în toate chipurile și drumul regăsirii în vacarmul general devine aproape imposibil. Pe „scena” vieții și a istoriei, „jocul” lor pare delimitat de un destin tragic prin care au trecut oamenii întotdeauna atunci când s-au aflat la răspântii de istorie și, respectiv, de destin...

Din povestiri adunăm învățăminte țesând un joc al titlurilor: *simple note* despre *porcul și revoluția* în care *tăierea mieilor* este *aproape underground* prin *tunelul* spre *piața Gorbaciov*, descifrând în carte o creație literară ca o tulburătoare *poveste de iarnă*... Citim, deci, o „*carte de învățătură și de învățături*”.

Și, astfel, această carte poate nu va deveni un viitor „îndreptar” spre o nouă revoluție.

Deocamdată, suntem siguri, că va urma o... „*revoluție*” / „*loviluție*” în manuscrisele autorului: sunt acolo texte care abia așteaptă lumina tiparului.

Prof. Ion Gr. CHERCIU

IOANA-MARINELA PARASCA – DEBUT ÎN LITERARURA PENTRU COPII

De Sfântul Nicolae, Ioana-Marinela PARASCA, fostă elevă a Liceului de Artă „Gheorghe Tatarescu” din Focșani (promoția 2001) și-a lansat cartea „**Minunata aventură a prichindeilor și Manuscrisul Știetot**”, o frumoasă și captivantă poveste pentru cei mici, apărută la Editura Sfântul Ierarh Nicolae. Desenele sunt realizate de eleva **Monica-Roxana Coman** (X C / arhitectură, Liceul de Artă „Gheorghe Tatarescu” din Focșani).

Debutul în literatura pentru copii și l-a făcut la Secția pentru copii și tineret a Bibliotecii Județene „Duliu Zamfirescu” din Focșani.

Absolventă a secției liceale de muzică („arta sunetului”), autoarea a descoperit și farmecul „artei cuvântului”.

Despre „*minunată aventură în Țara Cuvântului*” a vorbit mai întâi autoarea (care locuiește în Anglia unde lucrează în domeniul educațional și unde este membră a Asociației Scriitorilor Independenți din Anglia; acum urmează cursurile de „*writing for children*” la Writers Bureau din orașul Manchester și intenționează să-și publice lucrările și în limba engleză, în Marea Britanie).

Și-au exprimat opinii despre personalitatea autoarei și despre carte foști dascăli din școala primară, din gimnaziu și din liceu (profesorii Elena Soare, Elena și Tiberiu Dima, Ion Gr. Cherciu), foști colegi de școală, prieteni...

Subiectul cărții, limbajul, ilustrația plastic îi poartă mai ales pe cei mai mici iubitori de lectură într-un minunat orizont al aventurii în cunoaștere, în pregătire pentru viață.

...cu profesoara Elena Soare

...cu elevele: autoarea cărții și Roxana-Monica Coman

Autoare - cititor

...moment muzical

...cu prietenii

...din ilustrația cărții - fantezii în culori

DUPĂ 25 DE ANI...

Viața noastră e ca un roman: nu „După douăzeci de ani”, ci după un sfert de veac...
 Ce s-a ales din tranziția românească spre ce, spre unde, pe ce temeieri?...
 Ce s-a ales din așteptările neamului românesc în cele două decenii și jumătate?
 Vine Decembrie cu întrebările, cu sângerările, cu tristețile, cu supărările, cu durerile...

Revoluția - între DA și NU

DA, a fost revoluție... NU, n-a fost revoluție...

DA, a fost căderea unui regim de tristă amintire...
 NU, a fost suirea în vechile „scaune” a altor membri din „eșalonul doi” al vechiului clan...

DA, a fost căderea sistemului comunist... NU, n-a fost niciun fel de regim comunist; i s-a zis socialist, dar nu era ca prin alte locuri...

DA, a fost un mare eveniment istoric... NU, a fost o manipulare de proporții prin care au murit mulți oameni nevinovați...

DA, a fost „uvertura” unei fundamentale „simfonii” a schimbărilor... NU, a fost o iluzie pentru naivii care au tot sperat într-o viață mai bună; câtorva chiar le-a reușit, ca milionari sau miliardari de „carton”, de „mucava”...

DA, a fost o răspântie de ev... NU, a fost o răscruce către un drum care tot mai mult a amenințat că este gata să se înfunde și să ne înfunde...

DA, au fost mulți eroi... NU, au fost multe erori și mulți „eroi” care au privit revoluția la televizor, șezând la gura sobei și pretinzând mai apoi drepturi pentru „jertfele lor patriotice”...

DA, a fost: am scăpat de securitatea care ne asculta și ne amenința... NU, ea și-a schimbat straietele și-acum ne ascultă, dar cine trebuie nu ne aude strigătele de ajutor și de speranță...

DA, a fost o imperioasă necesitate... NU, a fost o aventură (sau o experiență) despre care cei mai mulți n-au știut cum se va termina și ce va urma...

DA, a fost o imensă greșală (ar spune pruncii nenăscuți fiindcă n-a mai funcționat nici o lege a natalității). NU, a fost o binecuvântare (spun cei care „înebunesc” de prea mult bine)...

DA, regret totul, dar e prea târziu... NU, n-am putere să mai regret ceva...

DA, bine că a fost: am intrat și noi în rândul lumii civilizate... NU, am devenit cetățeni europeni „de rangul doi”, într-o țară ca și colonizată...

DA, am trăit... NU, n-am murit...

DA, am... NU, n-am...

Revoluția – la trecute orizonturi

S-a vrut ceva, a ieșit altceva...

Vechilor rele sau adăugat altele noi, unele chiar mai rele decât acele... rele. Așa da! progres...

Decât o industrie ca niște „mormane de fier vechi”, mai bine lipsă; în loc de agricultură pe răzoarele noastre, mai bine țărani pe ogoare exotice...

Am făcut curat în galantarele și în farmaciile occidentale: spre noi și-au „deversat” toate vechiturile.

Deșeuri radioactive ne-au „inundat” delta...

Am despuiat pădurile, iar coastele munților și ale dealurilor coboară mâniașe cu tot ce găesc în cale.

Am în înlocuit țări și îi strămoșești cu tot felul de mode și modele. Decât mămăligă, brânză și ceapă - mai des, pizza, hamburgeri, hotdogi...

Decât ECO, mai bine EMO...

Decât ECO autohtone, mai degrabă etnobotanice...

Au fost închise destule spitale fiindcă că era prea destul loc prin morgi...

Ca să nu mai zidim școli, am „preferat” să lăsăm tot mai mulți copiii și tineri pe dinafara lor.

Exprimarea liberă a opiniilor a stimulat mania contrazicerilor; „Ghiță Contra” l-a înlocuit pe... Tândală.

Revoluția de după... revoluție

Ce revoluție trebuie să mai facem după cei 25 de ani? Ce facem cu șansa de acum un sfert de secol?

...Să ne regăsim fiecare pe fiecare și unii pe alții.

...Să ne aflăm fiecare șansele și să descoperim și ce șanse avem împreună.

...Să facem ce trebuie cu șansele noastre.

...Generațiile trebuie să se întâlnească în miezul faptelor și să trudească împreună, în armonie.

...Să mutăm dramele și dramoletele pe scenele teatrelor și nu în politică, la televizor, în piață...

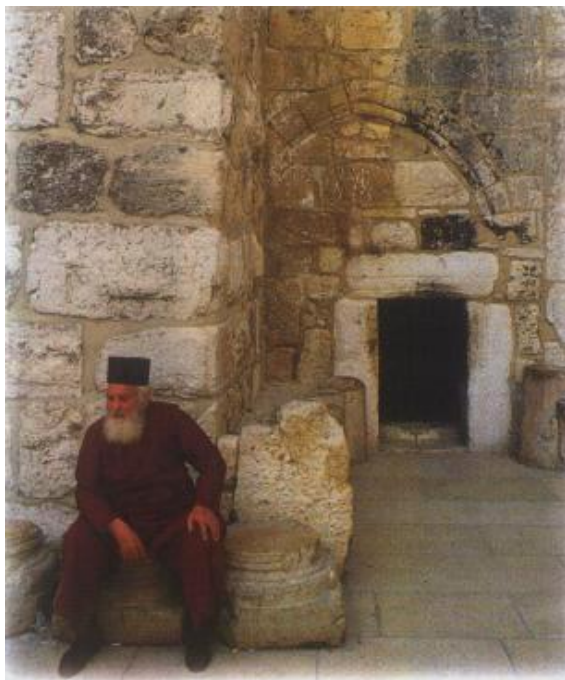
...„Turnul Babel” dâmbovițean a venit timpul ca să-și încuie definitiv porțile. Dar cine ține cheia?

...Să nu uităm că suntem români mai ales atunci când străinii năvălesc asupra noastră cu povețele.

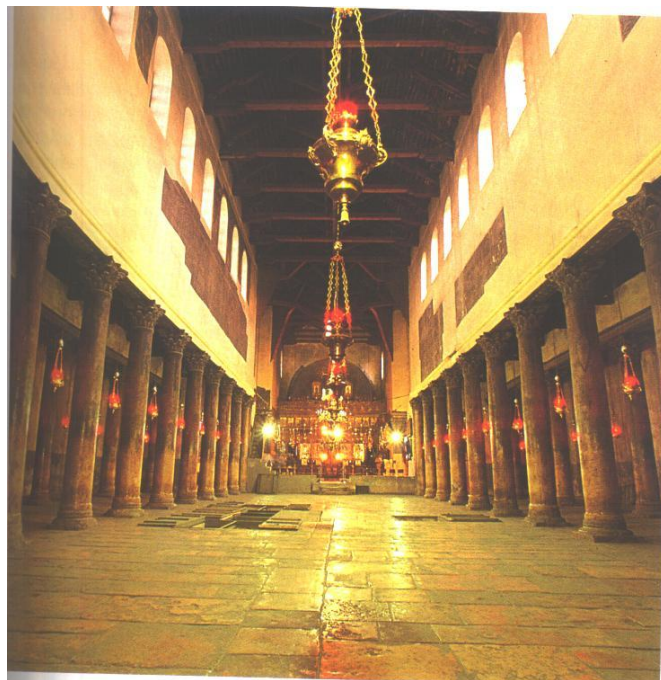
...Să nu uităm cine suntem, de unde venim și încotro dorim să ne îndreptăm.

PELERINAJ ÎN BETLEEM...

Umblând cu smerenie prin orașul NAȘTERII MÂNTUITORULUI IISUS HRISTOS - BETLEEM

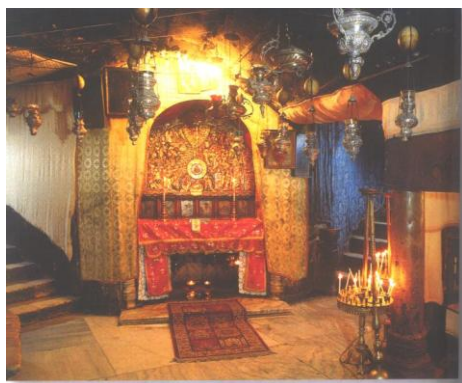
BETLEEM:
Intrarea in Bazilica Nașterii lui Iisus

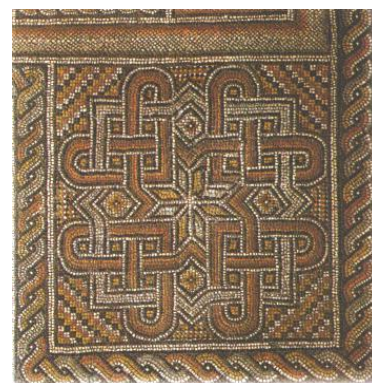
BETLEEM:
Bazilica Nașterii lui Iisus - interior

BETLEEM:
**Bazilica Nașterii lui Iisus -
Iconostasul**

BETLEEM:
Pelerinaj - spre grota nașterii

BETLEEM:
Mozaic in Biserica Nașterii

În fața grotii nașterii

Steaua din grota nașterii Mântuitorului Iisus Hristos

CUPRINSUL :

Editorial	
Toamna și iarna... - <i>în game nonvivaldiene...</i>	p. 1
<u>EVENIMENT...</u>	
<u>5 Octombrie:</u> Ziua Mondială a Educatorilor. <i>Journée Mondiale Des Enseignants / World Teachers' Day</i>	2
<u>EVENIMENT...</u>	
2 și 16 noiembrie – alegeri prezidențiale – <i>Nouă speranță - între spectacol, vacarm, irosire de energii...</i> – prof. Ion Gr. CHERCIU	3
<u>PROIECT EUROPEAN...</u>	
<i>Proiectul multilateral Comenius: „Medieval era evolves today” – Educație - multiculturalitate – europenism (IV)</i> – prof. Ioana CONSTANTINESCU	4
<u>ATELIER PUBLICISTIC</u>	
<i>Pe teme caragialiene: Învățământul nostru – între „urgent”, „pedagog de școală nouă” și „dascăl prost”...</i> – prof. Ion Gr. CHERCIU	11
<u>OGLINZI ȘI IPOSTAZE:</u>	
LICEUL DE ARTĂ „ <i>GHEORGHE TATTARESCU</i> ” - FOCȘANI - <i>lumini printre amintiri...</i> - Grupaj de picturi și desene inspirate din schițe caragialiene	14
<u>„CARATELE” ADOLESCENȚEI...</u>	
<i>Colaj sentimental...: ♦ 2014 – Anul comemorativ al Sfinților Martiri Brâncoveni...</i> – elevii: Daniel-Renato PALADE, Mara DUMITRACHE, Diana BALTAG, Alina SĂRĂCUTU ♦ <i>Ecouri caragialiene răsună și în vremea noastră...</i> – elev: Monica MICU, Costel COCĂIU ♦ <i>A mai trecut un an din viața mea de elev...</i> – elevii: Diana ROGOJINARU, Sorina FĂNUȚĂ, Gabriela STAMATE, Loredana-Gabriela PREPELIȚĂ, Alexandra GUȚU ♦ <i>Măcar să știm de ce ne cheamă cum ne cheamă...</i> – elevii: Mădălina BOUBĂTRÂN, Andrei SPÂNU, Diana Octavia ROTARU, Ionuț-Alexandru BARĂU ♦ <i>Dascălul meu preferat... // Poate, preferat de dascălul meu...</i> – elevii: Cornelia BOGDAN, Andy-Florin TUFARU ♦ <i>Familia mea - „raiul” de toate zilele...</i> – elev Gianina BRATU ♦ <i>Conflictul cu sine, „Gâlceava înțeleptului cu lumea”</i> - elevii: Andreea MARIN, Gabriela GIURGEA ♦ <i>„Nu credeam să-nvăț muri vreodată...”</i> – elev Ionuț-Bogdan CRAIU ♦ <i>„Dragostea-i un val de mare”...</i> – elevii: Elena PĂUN, Cristian ROMAN	17-25
<u>LANSARE DE CARTE</u>	
Ionel Moni CONSTANTIN - „ <i>Întâmplări din vremea lovituției</i> ” - prof. Ion Gr. CHERCIU ..	26
<u>FOȘTI ELEVI AI LICEULUI „GHEORGHE TATTARESCU”</u>	
Ioana-Marinela PARASCA – <i>Debut în literatura pentru copii</i> - prof. Ion Gr. CHERCIU ...	27
<u>REVOLUȚIA ROMÂNĂ'89</u>	
<i>După 25 de ani...</i>	28
<u>PELERINAJ ÎN BETLEEM...</u>	
<i>Umblând cu smerenie prin ORAȘUL NAȘTERII MÂNTUITORULUI IISUS HRISTOS</i>	29

Bannerul

PROIECT MULTILATERAL COMENIUS:

„*MEDIEVAL ERA EVOLVES TODAY*”

